

CALVINIST CONTACT

DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY

Address all communications to: Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont. — Phone 547-1488 and 547-1489.

Authorized as Second Class Mail, Post Office Department Ottawa, Ontario, and for payment in cash, Postage paid at Hamilton.

NOVEMBER 22nd, 1963 — No. 622 — 19th YEAR OF PUBLICATION

Een Onduidelijk Geluid

Wie nog nooit van Assen heeft gehoord, kent Nederland niet. Het is niet alleen de vriendelijke hoofdstad van de provincie Drente, het is ook niet alleen de plaats waar de infame T.T.-races werden gehouden, maar Assen is een plaats met een historie. In kerkelijk Nederland is dit een droeve historie. Het was in Assen dat het in het jaar 1926 tot een volledige breuk kwam tussen de Gereformeerde Kerken in Nederland en Dr. J. G. Geelkerken, destijds predikant bij de Gereformeerde Kerk te Amsterdam-Zuid.

Daar is toen heel veel over te doen geweest. Er zijn bittere woorden gevallen, er zijn oude vriendschappen verbrokken, er zijn gemoederen in opstand gekomen en het geheel liet pijnlijk en duidelijk de droeve situatie zien, die een kerkelijke breuk altijd met zich brengt.

Daardoor heeft Assen sinds 1926 in veler hart in Nederland een sombere klank. Daar kan dat vriendelijke stadje in Drente niets aan doen, maar dat komt door de diepe kloven die daar toen geslagen zijn en die nimmer zijn geheeld.

Het zal daarom voor velen een lichtstraal geweest zijn, toen op de Synode van de Gereformeerde Kerken "Assen" opnieuw ter tafel kwam. Helemaal nieuws was dit niet, want op de vorige synode waren reeds deputaten benoemd om te onderzoeken, in hoeverre de Asser leeruitspraken nog bindend zijn in de Gereformeerde Kerken.

Deze deputaten zijn blijkbaar nu met een rapport gekomen, waarover wij een uitvoerig verslag lazen in "Kerknieuws" van oktober j.l. Men zal zich misschien afvragen, waarom wij er hier aandacht aan geven. Is dit niet een zaak, die de Gereformeerde Kerken zelf aangaat? Is het juist, dat ons blad, dat niet eens een kerkblad is, zich gaat mengen in interne kerkelijke aangelegenheden en dat nog wel waar het hier kerken betreft in een ander land dan het onze?

Laten wij daarom dadelijk zeggen, dat wij ons niet willen mengen in de eigen zaken van de Gereformeerde Kerken in Nederland. Maar men zal het ons moeilijk kwalijk kunnen nemen, indien wij kennis nemen van een gedachtengang, die in het deputaten-rapport naar voren kwam. Want die gedachtengang is ons insziens niet specifiek Nederlands gereformeerd.

Wij lezen in "Kerknieuws": "Deputaten kwamen met een uitvoerig rapport met twee bijlagen, die resp. handelden *over verschuivingen bij het Bijbelonderzoek in de laatste tientallen jaren en over verschillende natuurwetenschappelijke zaken.*" (Cursievering van ons, F.)

Hierbij valt het ons dadelijk op, dat Assen in 1926 brak met Dr. Geelkerken. Dit moet dus nog veertig jaar worden. De verschuivingen van het Bijbelonderzoek van de "laatste tientallen jaren", waarover deze deputaten schrijven, moeten dus vrijwel dadelijk na Assen begonnen zijn. Dit kan natuurlijk, maar dan vraagt men zich in alle gemoede af, of de Asser Synode dan misschien net iets te vroeg gehouden is. Had de synode enkele jaren later vergaderd, dan had zij misschien reeds iets van die verschuivingen kunnen bespeuren.

Hoe het ook zij, deputaten stelden voor, dat deze synode (van (1963) zou uitspreken, dat de bekende uitspraak van Assen niet langer als een bindende leeruitspraak zal gelden. "Uiteraard blijft het noodzakelijk, dat voor alle leden der kerken en in het bijzonder voor de ambtsdragers ook bij de beschouwingen over de vragen waarvoor Genesis 2 en 3 ons stellen, zich te houden aan de belijdenisschriften en voor zich bewust te zijn van de bijzondere plaats, die Genesis 2 en 3 in het geheel der Godsopenbaring innemen en de voorzichtigheid te betrachten, die bij de behandeling van zulke ingrijpende onderwerpen geboden is."

Daar gaat Assen dus! Binnen veertig jaar tijd begint de grond, die toen voor diepingrijpende maatregelen gold, reeds te wankelen! Of dit erg is? Dit weten wij niet en daarvoor achten wij ons niet bevoegd een oordeel te geven. Wij willen nu alleen op het verschijnsel wijzen. Wie toendertijd de polemieken en gesprekken heeft gevolgd, wie gezien heeft hoe leden van dezelfde kerk elkaar ontliepen of opzettelijk voor de voeten liepen, wie gezien heeft hoe jarenoude vriendschappen stukbraken en de gemeenschap der heiligen toendertijd weinig meer dan een gedrukte uitspraak in het kerkboek was, komt nu toch wel een beetje in de knel. Was al dit leed dan nodig geweest, als nu diezelfde kerken erover denken, die leeruitspraken maar weer op te heffen? Natuurlijk, het boetekleed ontsiert niemand, en indien de Gereformeerde Kerken thans tot de overtuiging komen, dat "Assen" niet juist gehandeld heeft, dan zou het tot een oneer strekken, indien "Assen" niet ongedaan zou worden gemaakt. Maar dan is het toch wel een ernstige les. Dan moge het toch wel een ernstige waarschuwing zijn aan het adres van kerkelijke vergaderingen wanneer deze leeruitspraken doen en bindingen.

Dat is één kant van de zaak.

Er zit mogelijk ook nog een andere kant aan en dan denken wij aan wat Dr. Von Meyenfeldt schreef in zijn boek "Christelijke Levenswandel". Op bladzijde 24 beschrijft Dr. Von Meyenfeldt de gemoedsstemming van vele gereformeerden tegenwoordig. Hij zegt daarvan onder meer:

> "Men heeft het gevoel, dat de grond waarop men staat aan alle kanten afbrokkelt. Bovendien moeten steeds meer oude machtsposities worden ontruimd en telkens schijnen oude beginselen door nieuwe te moeten worden vervangen. 'Ik wil me vandaag niet tegen iets verklaren, waarvan ik over tien jaar zal moeten zeggen, dat ik er voor ben', is een typische stemming van het leven in de eind-tijd. Zij hebben het gevoel op een zinkend schip te staan, en er zijn er die zich al bij de reddingsboten hebben opgesteld, om straks van een veilige plaats verzekerd te zijn."

Wij hebben alle aanleiding te geloven, dat een man als Dr. Von Meyenfeldt in staat is de huidige mentaliteit van gereformeerd Nederland te peilen. Bovendien menen wij, dat die mentaliteit niet door het water van de Noordzee en de Atlantische Oceaan wordt weggewassen. Ook wij kennen dit in eigen omgeving. Of moeten wij zeggen: in eigen leven?

De mentaliteit van: "Als wij Assen nog eens moesten overdoen, zouden wij het gans anders gedaan hebben." Misschien wel. Hopelijk wel. Denkende aan de vaak ongegronde grieven en verwijten, zouden wij daarop een hartelijk 'amen' willen zeggen. Dat is de gedachte, die vaak in een gelovige opkomt — mocht ik het nog maar eens overdoen. Maar een ieder, die zichzelf kent, weet wel dat als hij het nog eens over mocht doen, hij opnieuw fouten zou maken.

Maar dat bedoelen wij thans niet. Wat ons op het moment voor de geest staat, is ook niet de figuur van Dr. Geelkerken. Maar wij leven nu in een tijd, waarin de scherpe kantjes er af gevijld worden. In onze dagen is scherp-omlijnd zijn niet populair meer. Als wij dus het rapport van de deputaten van de Nederlandse gereformeerde synode in dit licht lezen, dan staat er eigenlijk, dat de verschuivingen bij het Bijbelonderzoek in de laatste tientallen jaren ons minder standvastig hebben gemaakt, waardoor in 1963 niet meer zou plaats vinden wat in 1926 plaats vond. Wij bedoelen dit niet om hiermede de deputaten aan te vallen. Wij kennen de meesten niet eens. Maar wij willen wel stelling nemen, tegen de geest, die hier uit spreekt. En die geest is ook onder ons merkbaar, voelbaar. Wij zouden wel eens willen weten, waarom de natuurwetenschappen ons doen zien, "dat Genesis 2 en 3 een bijzondere plaats in het geheel der Godsopenbaring innemen"? Is de schepping van God meer bijzonder dan de volheid des tijds? Is Genesis 2 anders (in het geheel der Godsopenbaring wel te verstaan) dan Lukas 2? Zo ja, waarom? Omdat de natuurwetenschappen ons vertellen, dat de wereld veel ouder is dan wij uit traditie aannemen? Of omdat bepaalde teksten in Genesis 2 ons *op dit moment* niet duidelijk zijn? Is dat dan zo vreemd, dat het ons niet duidelijk is? Heeft dan God niet de schepping in de handen van de mens gesteld en hem gezegd, dat hij die schepping vruchtbaar moest maken en *tot ontwikkeling moest brengen.* Is het dan niet volkomen logisch, dat alles nog niet duidelijk voor ons is? Als het alles zonneklaar was, was er niets meer tot ontwikkeling te brengen. Dan waren wij klaar. Maar wij zijn nog niet klaar. En daarom kan de wetenschap, die zich bezig houdt met de verdere ontwikkeling van die schepping, ons niet vertellen, dat wij ons geloof maar even voor ons zelf moeten houden. Genesis 2 en 3 is Godsopenbaring en daarin, zoals in heel de Schrift, vertelt God ons, *openbaart* God ons *waarom* Hij alles gedaan heeft, niet *hoe*. Dat "hoe" mogen de mensen onderzoeken en daarbij zullen zij tot verrassende ontdekkingen komen. Als wij als christenen dan maar blijven vasthouden aan dat "waarom", aan dat doel dat God in Zijn schepping heeft gelegd.

Tussen 1926 en 1963 liggen 37 jaren. Als de wetenschap in een tijdsbestek van 37 jaren haar standpunt wijzigt, is daar niets tegen in te brengen. Het is eigenlijk niet meer dan een logische konsekwentie. De wetenschap zal zichzelf blijven corrigeren. Maar het wordt bedenkelijk als de kerk meent binnen een tijdsbestek van 37 jaren haar standpunt te moeten herzien, vooral als wij de kerk zien als de draagster van het "profetische woord, dat zeer vast is". Wij krijgen een wat vreemd gevoel, als de kerk — hoe behoedzaam overigens — laat uitkomen, dat er "verschuivingen in het Bijbelonderzoek" hebben plaatsgevonden en dat de natuurwetenschappen bepaalde dingen hebben onthuld, die het nodig maken dat moet worden herroepen, wat vroeger als Schriftuurlijk werd aanvaard. Was het Paulus niet, die zei: "Indien de bazuin een onduidelijk geluid geeft, wie zal zich gereed maken tot den strijd?" (I Cor. 14:8).

D.F.

De secretaris-generaal van de NAVO, Mr. D. U. Stikker, heeft een bezoek gebracht aan het Maerland-Lyceum in Den Haag, waar een tentoonstelling over de Atlantische Gemeenschap wordt gehouden. Een Canadese Parlementaire Commissie is bij Mr. Stikker op bezoek geweest in het NAVO hoofdkwartier in Parijs, waar vertrouwelijk gesproken werd over Canada's aandeel in de NAVO.

Bezuiniging

De woorden van Stephanus Christianus Gerardus Ronnema, kortweg door familie en vrienden Stephen genoemd op zijn Engels en Steef in de grondtekst, de woorden van bovengenoemde naamrijke vriend hadden niet nagelaten een diepe indruk te maken op mijn ontvankelijk gemoed. Vooral vanwege het onderwerp, waarover het ging, een onderwerp, dat niemand onverschillig is. Het ging over de centen!

Steef C.G. kwam Calvinist-Contact ophalen. Wij lezen ons genoeglijk blad nl. samen. Hij bladerde de krant vlug door en haalde opgelucht diep adem, toen hij zag, dat er geen stukje van Arie in stond. — Weet je, Arie, zei hij vertrouwelijk, — ik ben altijd bang, dat je me een keer te grazen neemt in die malle stukjes van jou. Ik ging er niet op in, want een goede schrijver deelt niet van te voren mee, wat hij wel en niet van plan is, evenmin als een rechtgeaarde schrijver zijn eigen produkten verdedigt. Dus deed ik het zwijgen er toe en nodigde ik broeder Stephanus uit voor een kop koffie, hetgeen in goede aarde viel.

Toen kwamen de centen aan de orde. Steef verkondigde als zijn mening, dat we in dure tijden leefden en dat dit te betreuren viel. Er moest volgens hem nodig iets aan gedaan worden. Maar wat? Dit was en bleef de grote vraag. Over deze kwestie had hij diep gepeinsd en ten langen leste was hij tot de conclusie gekomen, dat betere tijden zouden arriveren, wanneer ieder persoonlijk het initiatief nam, om te bezuinigen. — En als je je wat op bezuinigen toelegt, Arie, dan sta je ervan versteld, hoe je kunt uitsparen. Elke dag een heel klein beetje minder koffie in de pot spaart je een paar pond, dat is een paar zuurverdiende dollars, per jaar uit. Eén, zegge één sigaretje per dag minder roken, en je bespaart bijna acht dollars per jaar. Reken dat eens uit met de interest erbij, als je dat veertig jaar volhoudt! Man, als je wilt kun je op alles besparen!

Deze woorden misten hun uitwerking niet. Ik dacht er lang over na, toen Steef verdwenen was. Ik maakte een paar eenvoudige berekeningen en moest toegeven, dat onze vriend gelijk had. Ook ons gezin kon met gemak een paar honderd dollars per jaar besparen. En doe dat eens jaren lang. Dan heb je een kapitaaltje!

— Welnu, zo sprak ik tot mezelf, — welaan en welnu, laten we het dan gaan doen! Meteen besloot ik tot de bezuinigingsaktie over te gaan en mijn eerste aanval gold natuurlijk de keuken, alwaar Katrien troont. In welgekozen woorden zette ik uiteen, hoe men een paar pond koffie per jaar kan besparen volgens het recept-Stephanus; hoe men op de dure suiker kan bezuinigen, hoe een klein stukje minder vlees per dag in een paar jaar een koebeest uitspaart.

Katrien hoorde me stilzwijgend aan en dat beviel me niet. Daarom begon ik steeds indringender te spreken en steeds meer bezuinigingsmaatregelen af te kondigen, totdat ik tenslotte in mijn suggesties verward raakte.

IMMIGRANTEN-MIJMERINGEN

Toen sprak mijn vrouw als volgt: — Heb je weer last van je jaarlijkse bezuinigingswoede? De aanval is laat dit jaar. En maak nu maar, dat je uit de keuken wegkomt. Souvereiniteit in eigen kring! .... Ze hief de deegroller op en maakte er een dreigend gebaar mee in mijn richting.

Zo werd mijn eerste aanval afgeslagen. Ik was echter niet ontmoedigd en nam me voor, om andanks alle aktief en passief verzet, dat ik ongetwijfeld van mijn familie zou ondervinden, door te zetten en geld te besparen.

De volgende gelegenheid, om de nieuwe bezuinigingspolitiek toe te passen, deed zich diezelfde avond voor, toen ik tegen half elf thuis kwam van een der vele vergaderingen. Het was duister in onze stille straat, behalve daar waar ons huis stond. Overal in onze woning brandde het licht in volle glorie. Het leek wel feestverlichting. Het was een lust voor het oog van elke gloeilampenfabrikant, maar een doorn in het oog des zuinigen timmermans. Weshalve ik onmiddellijk na mijn binnenkomst de verkwistende familie Dof, moeder, dochters en zonen begon te vermanen en lichten ging uitdraaien. In het donker, dat nu intrad, hoorde ik een jeugdige stem zeggen, dat Daddy zijn jaarlijkse aanval weer had, waarop een vervelend gegiechel volgde. Katrien zei niets, maar schudde veelzeggend haar wijze hoofd. Even later klonk er een hevig lawaai op de trap, gevolgd door hevige verwensingen, zwaar gemopper en minderwaardige opmerkingen: Mijn zoon van achttien was in het donker op de trap over iets gestruikeld en naar beneden getuimeld. Overal werden de lichten weer aangedaan door de familieleden, die hun sympathie kwamen betuigen. Ze keken me allemaal verwijtend aan, alsof ik het slechte met mijn gezin voorhad als een ontaarde vader. Gelukkig was er niets gebroken of beschadigd aan zoonlief, zodat de bloedverwanten zich met een gerust hart verwijderden, overal demonstratief het licht aanlatende. Ik slikte moedig mijn ontstemdheid in en deed de lichten weer uit. Enigszins uit mijn humeur ging ik naar bed. Spoedig hoorde ik Katrien er ook aankomen. Ik hoorde haar op haar bekende manier op kousevoeten

(Vervolg op pag. 2)

Tweeerlei Beeld

Drie dingen drukken mijn gemoed,
Ten eerste: dat ik sterven moet.
Het tweede drukt mij nog veel meer;
Dewijl ik ook niet weet, wanneer?
Maar 't derde drukt mij bovenal;
Ik weet niet, waar ik komen zal.
Is dat Uw beeld? Vlucht dan tot Jezus.

Drie dingen troosten mijn gemoed.
Eerst: dat mij reinigt Jezus' bloed.
Het tweede troost mij nog veel meer:
Als 'k leef of sterf, Hij is mijn Heer,
Maar 't derde troost mij bovenal:
Ik weet, dat 'k eeuwig leven zal.
Is dit uw beeld? Prijs dan de Heer.

Bernarda.

BEZUINIGING

(Vervolg van pag. 1)

door de gang sloffen, heel normaal gelijk iedere avond. Niet normaal evenwel was de gil, die ze plotseling slaakte en die alle lichten weer aan deed gaan en alle kinderen weer deed aantreden. Ik sprong mijn bed uit en spoedde me naar de plaats des onheils. In de gang stond een zeer boze Katrien op één been te foeteren. Het andere been had ze opgetild, om de bezeerde plek onder haar voet te betasten. Wat was er gebeurd? In het donker, door mij veroorzaakt, had ze het houten blokje niet gezien, waarmee onze oudste kleinzoon 's middags had gespeeld, en met haar kousevoet was ze er bovenop gestapt. Gelukkig bleek, dat haar snerpende gil meer van de schrik dan van de pijn kwam. — Jij ook met je lichten!, stootte Katrien er diep verontwaardigd uit, toen ze mij de trap zag afdalen. Wederom zag de ganse familie mij misprijzend en laatdunkend aan, en weer begaf ieder zich te ruste.

Zoals alle gehuwden zullen verstaan, werd dit voorval gevolgd door een debat onder de dekens. Katrien gaf mij en mijn misplaatste zuinigheid (dit zijn haar woorden en niet de mijne!) de schuld, dat zij bijna haar voet had gebroken (háár woorden weer). Ik weet het ongelukje aan de dwaze gewoonte, om beneden haar schoenen uit te trekken en schoenloos naar het slaapvertrek te gaan. We werden het niet eens en vielen tenslotte uitgepraat en uitgeput in slaap.

De volgende dag zette ik mijn spaaraktie moedig en onverdroten voort, alle verzet van mijn omgeving ten spijt. Ik stelde Katrien puntige vragen, zoals: Wat is goedkoper, cake of koekjes bij de koffie? Hoe duur zijn de porkchops tegenwoordig? Zou het niet veel gezonder zijn, om de thermostat wat lager te draaien, zodat het niet zo broeierig warm is?

Katrien ontweek de vragen en verloor tenslotte haar geduld geheel en al. Ze wapende zich weer met de deegroller en kwam dreigend op me af. Dit keer leek het wel menens en geen grapje. Haastig blies ik de aftocht.

Toen ik het na mijn thuiskomst van de arbeid weer in mijn hoofd haalde, om mijn echtgenote economische vragen te stellen, kwam Katrien met een tegenvraag. Ze ging er uitdagend bij staan, zette haar handen in haar zijden, en sprak:

— Zou broeder ouderling Dof ook dit vraagje kunnen beantwoorden?: Wat is het verschil tussen een rentmeester en een rekenmeester?

Beduusd keek ik de vragensteller aan. — Wel.... begon ik. Toen realiseerde ik me, dat op deze vraag geen antwoord werd verwacht. Verward en in diep gepeins verliet ik Katrien's domein, de keuken, waarin een eetlust opwekkende heerlijke braadlucht zweefde.

Die vraag van Katrien heeft het gedaan. Die heeft me weer voor een jaar genezen van mijn bezuinigingsdrift. Ik was blij, dat ik er weer van af was. Ik had me toch al niet erg gelukkig gevoeld met al dat gereken over de besparing van een paar centen. Rijk werd ik toch nooit. Of beter: rijk was ik al, in veel opzichten, al was het dan niet in geld. We hadden het met elkaar meer dan goed, en wat wenst een mens dan nog meer?

's Avonds waren de kinderen er zo op bedacht om niet teveel lichten aan te laten, dat ik ze vaderlijk vermaande, om wat meer licht te maken, omdat ik geen ongelukken wilde in het donker. Toen lachten ze allemaal smakelijk, moeder Katrien inclus....

De volgende dag ontmoette ik bij de kapper broeder en vriend Stephanus Christianus Gerardus Ronnema. Mij ziende, ging hij meteen naast me zitten en stelde me een vraag: — Arie, wat is het verschil tussen een rentmeester en een rekenmeester? Dat vroeg Neel, mijn vrouw, me vanmorgen....

Ik begreep onmiddellijk, dat Katrien en Neel samen aan de telefoon hadden gehangen. De vraag had ook genezend gewerkt op Steef. Hij had eveneens zijn zuinigheidsmanie gestaakt. — Al die zogenaamde bezuiniging is onzin, Arie, sprak Steef C.G. — Maar op één ding ga ik inderdaad besparen: op Calvinist-Contact.

— Wat? vroeg ik onthutst, — die lezen we toch samen?

— Dat is 't em juist, sprak de medelezer, — ik heb gisteren uitgerekend, dat ik per jaar zoveel aan gas verrijd, om het blad bij jou af te halen, dat ik er wel een paar dollars mee verdien, als ik me regelrecht abonneer.

Met open mond keek ik Steef aan. Maar antwoorden kon ik niet meer, want het was zijn beurt, om onder het kappersmes te komen. Vanuit de stoel en via de spiegel knipoogde hij naar me. Ik dacht erover na. Goed beschouwd, was het een minderwaardig argument, dat Steef gebruikte, om zich rechtstreeks te abonneren. Toch school er waarheid in.

Ik had er zelf al eens over gedacht, dat het toch eigenlijk niet in de haak was, dat ik de Christelijke pers maar half steunde, door samen te lezen. Maar ik had het niet alleen gedaan voor mezelf, maar ook om Steef te helpen.

Enfin, hoe je het ook bekeek, zo was het beter. Geen gezanik van samenlezen meer! Geen ontevreden gezichten, wanneer er koffie op de krant was gemorst. Geen misverstanden meer, als je probeerde uit te zoeken, wie dit jaar aan de beurt van betalen was.

En bovenal: Onze Christelijke pers in het algemeen, en ons goede Calvinist-Contact in het bijzonder is het dubbel en dwars waard, dat we steunen door afzonderlijke abonnementen.

Dat samenlezen heeft iets parasieterigs. Het is geen royale steun aan de Christelijke krant. Het is alleen maar denken aan eigen voordeel (???) en weinig oog hebben voor de noodzaak van onze daadwerkelijke financiële hulp.

En daarop hoop ik, dat velen het voorbeeld van Steef en Arie zullen volgen, en zich afzonderlijk zullen abonneren. Calvinist-Contact is het waard, ondanks de immigrantenmijmeringen van een zekere timmerman uit de West....

Arie.

Ingezonden

De Guerilla Oorlog

Mijnheer de Redakteur,

Met veel belangstelling heb ik het artikel gelezen over Mr. Neill in het nummer van 1 november j.l. Misschien kan ik beter zeggen over Freud en zijn invloed op onze tijd. U wilt ons oproepen tot het zien van de gevaren, tot een oorlog tegen de "guerilla oorlog", die vanuit deze gedachtenwereld tegen onze kinderen aan de gang is.

Er is echter een deel in dit artikel, waarvan ik geloof, dat de dingen gevaarlijk verzwakt worden, waar "the point" van de strijd en de tegenstand weggenomen wordt.

Misschien mag ik voor de duidelijkheid van wat ik graag zeggen wil, nog even herhalen. U schrijft onder meer als volgt:

> Het zou wel goed zijn, als wij daarover eens ernstig gingen denken. Als wij nu niet alleen gingen roemen in de groei van onze christelijke scholen, high schools en colleges, maar daarbij eveneens oog kregen voor het enorme gevaar, dat er bestaat wanneer een school zoveel nieuwe studenten krijgt, dat er van een persoonlijk toezicht niets meer terecht komt. Niet meer terecht kan komen, vanwege het aantal. Het wordt tijd, dat wij zeer reëel worden. Wij weten allemaal wel, dat kinderen speciaal over deze dingen niet zo gemakkelijk met hun ouders praten. En omgekeerd, ook ouders praten niet zo gemakkelijk met hun kinderen daarover. Wij kunnen wel geforceerd doen en zeggen, dat het moet, maar in de praktijk liggen die dingen helaas anders.

Eerlijk gezegd kan ik deze redenering niet helemaal begrijpen. Waarom verplaatst U het probleem zo ineens naar onze scholen? Terwijl U de ouders zo gemakkelijk excuseert? Ik weet niet of dat wel waar is, dat kinderen niet zo gemakkelijk met hun ouders praten en omgekeerd.

Ik weet wel, dat op een bepaalde leeftijd dit probleem zich gaat voordoen. Dat is in de puberteit, als het kind op 13- of 14-jarige leeftijd komt en het zich meer gaat opsluiten, allereerst voor de ouders. Maar daarom zou ik ook willen zeggen: we weten allen dat de puber niet zo gemakkelijk met zijn ouders praat waarbij het omgekeerde nog niet waar behoeft te zijn.

Die ouder zal wanneer die opsluiting bij die puber plaats vindt niet zo gemakkelijk kunnen praten over de sexuele dingen, althans.

Maar ik geloof, dat we juist daarom de nadruk er op moeten blijven leggen, dat er heel goed een gesprek mogelijk is tussen ouders en kinderen voordat deze verschijnselen van puberteit zich gaan voordoen.

En de verhouding gedurende die puberteit zal sterk afhangen van onze houding tegenover het kind voordat deze jaren komen.

Om met die jongere kinderen te spreken over de sexuele dingen is helemaal niet zo moeilijk, als we het vaak willen voorstellen.

Maar we hebben er een probleem van gemaakt. Als we meer beseffen dat het waar is wat U schrijft, dat sex in zichzelf geen zonde is, maar een gave van God, dan was er al veel gewonnen. Daarom is de openheid in deze tijd over deze dingen, naast het grote gevaar dat er uit voort komt, ook een zegen.

Ik ben ontzaggelijk blij, dat ik telkens weer merk, dat vele jonge ouders echt hun best doen om over deze intieme dingen reeds vroeg met hun kinderen open en onbevangen te praten. Dat voor hen het "taboe" begint te vervallen.

Als dat niet gebeurt, ja inderdaad, dan wordt het een probleem voor de onderwijzers en leraren en voor ons als dominees.

U spreekt over steeds grotere scholen en het bezwaar van geen contact meer met de leerlingen. Over de noodzaak van counselors. Allemaal mooi gezegd, maar we zullen geloof ik, juist als christen nooit in staat zijn om te voorkomen, dat we zulke inrichtingen krijgen. We zullen vooral in de toekomst zeer doelmatig te werk moeten gaan, wat betreft onze onderwijsinrichtingen. Wat betreft het geld en wat betreft de leerkrachten. Een zekere concentratie zal gebiedende eis zijn. En ik ben niet zo pessimistisch als U over de mogelijkheden in dat opzicht. Als we maar bereid zijn om de juiste wijze voor deze problemen oog te hebben, zullen er wegen kunnen gevonden worden om toch contact te bewaren. Door counselors in welke vorm ook voor de leerlingen aan zulke inrichtingen ter beschikking te stellen. Maar een kleine inrichting kan scheef gaan in dit opzicht, terwijl een school of college met veel leerlingen toch goed kan zijn. Als voorbeeld zou ik Calvin College willen noemen.

Telkens treft het je weer als lid van de Student Fund Committee, dat de mensen die daar leiding geven, persoonlijk zo goed op de hoogte zijn van de omstandigheden en problemen van de studenten aan hun zorgen toevertrouwd. Maar deze mensen moeten niet belast worden met een counselling die door de ouders vanaf de eerste jaren van de kinderen had moeten worden waargenomen.

Dit is te meer noodzakelijk omdat dit heus niet een probleem is, dat alleen maar onze schooljeugd aangaat. Waarom stelt U dat alleen zo specifiek aan de orde? Hoevelen worden op de fabrieken losgelaten? Hoevelen gaan de verpleging in of gaan naar kantoor? Wie zal hun counselor zijn in een omgeving waar het oneindig gevaarlijker is, dan in een Christelijke school, zonder zelfs een counselor

Heus als we niet blijven zeggen en er op blijven hameren: eerst de ouders, hoe moeilijk het voor velen ook kan zijn, (of moet ik zeggen: hoe moeilijk velen ook denken dat het zou zijn?), dan kunnen we talloze kleinere inrichtingen voor onderwijs in het leven roepen, maar we verliezen dan toch

(Vervolg op pag. 3)

CALVINIST-CONTACT
DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY
P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.
Phone 547-1488 and 547-1489

ABC

Editorial Committee: Revs. J. Geuzebroek (president), F. Guillaume, Dr. R. Kooistra, J. Van Harmelen, A. H. Venema (secretary).
Managing Editor: D. Farenhorst.
Publisher: Guardian Publishing Company Ltd., Hamilton, Ont.
Calvinist-Contact is published Friday every week.
Closing date: Saturday before date of issue.
Subscription price: $4.00 per year.
Alle communications should be addressed to the office of Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.
Articles in this paper express the viewpoint of the authors and do not necessarily express the opinion of the editors.

Professors Klooster, Woudstra and Dekker Installed at Calvin Theological Seminary

by ANDY VELTHOEN

The installation of three professors of theology took place on Friday, November 1, 1963, at the Calvin Theological Seminary, Grand Rapids, Mich., on the occasion of having received their appointment with indefinite tenure to their respective chairs. The three professors are Dr. Fred H. Klooster, professor of Systematic Theology, Dr. Martin H. Woudstra, professor of Old Testament, and the Reverend Harold Dekker, associate professor of Missions.

Representatives of some thirty colleges, universities, and seminaries attended the installation program. Dr. J. Hamersma, professor of Music at Calvin College, played Gigault's Preludio, as the procession entered the seminary chapel. The president of Calvin Seminary, professor Dr. John Kromminga, read a portion of scripture, and led in prayer, whereupon the Reverend John Gritter, acting president of the Board of Trustees of Calvin College and Seminary, read the form of installation and re-affirmation for professors of theology, to which each one of the three professors responded with a firm "I do, with all my heart."

Dr. Anthony Hoekema, associate professor of Systematic Theology, offered a prayer of consecration.

ADDRESS DR. KLOOSTER

Following the introduction by professor Klooster. The adjective presented his inaugural address, "The Adjective in 'Systematic Theology'". The history of theology, in a certain sense, can be described as the history of the adjective, said professor Klooster. The adjective "Christian" indicates the difference between Christian theology and non-Christian theologies such as Mohammedan, Buddhistic, and Hindu. But within Christianity there are also crucial differences such as Roman Catholic, Greek Orthodox, and Protestant.

And again within Protestantism itself, there are very important differences such as Lutheran and Reformed, and even more significantly, Arminian, Liberal, and Neo-orthodox. It is possible, said dr. Klooster, that the adjective designates so striking a difference that it may alter the very genus itself. Thus for example liberal theology involves an adjective of such radical significance that ne is forced to ask whether such theology is still truly Christian.

That was what Paul was referring to when he wrote the Galatians who had turned "unto a different gospel which is not another gospel" (Gal. 1:6-7).

Although the importance of the adjective is not always so clear cut, the issues involved may be just as important. Such crucial importance I see in the current attack of neo-orthodox theologians upon systematic or dogmatic theology, said dr. Klooster. In spite of the new interest in theology and the many significant works on dogmatics which are being written, systematic theology in the sense of Calvin and Bavinck is under serious attack. Karl Barth even questions whether the term "systematic theology" is not as paradoxical as a "wooden iron." He predicts that someday this term will completely disappear. Of course, I do not mean to defend a cold, rationalistic, deductive system of theology. There have been and are today such types of systematic theology. But the current attack upon systematic theology as a whole involves a new kind of theology such as one finds in Karl Barth and Rudolf Bultmann and the many so-called "biblical theologies" of today influenced by these theologians. Behind this attack on systematic theology lies a new view of revelation simply as event or act and a rejection of the Reformed view of revelation of truth or doctrine in propositional form, even though at its heart the revelation concerns the grace of the personal triune God and the person and work of Jesus Christ the Mediator, continued dr. Klooster.

A historical survey of this development, especially from the history of religious school as it reaches its climax in Ernst Troeltsch on through the return to the theology of S. Kierkegaard and its further development in Heidegger and Bultmann was presented to illustrate the basis for this current attack upon Reformed systematic theology. Also under the so-called "new quest for the historical Jesus" in the school of Rudolf Bultmann one sees that historicism and existentialism involves a new view of revelation which is opposed to the Reformed view of the Scriptural revelation. The old slogan, used in a popular way, helps to show what is involved — they contend that Christianity is a life and not a doctrine. But since Scripture shows us that Christianity is a life founded upon a doctrine, there is a legitimate place for a Reformed systematic theology which tries faithfully to set forth the related doctrines of the Word of God. This system is neither rationalistic nor closed. But as Calvin and Bavinck, Geerhardus Vos, and J. Gresham Machen have rightly shown, there is no conflict between Reformed biblical theology and Reformed systematic theology.

From left to right professor dr. F. H. Klooster, professor H. Dekker, and professor dr. M. H. Woudstra.

In conclusion professor Klooster contended that the term "systematic theology" should be considered as the noun, thus "systematic-theology", with a hyphen. And the all-important adjective is the adjective Reformed which reminds us of Sola Scriptura, sola fide, sola gratia, which involve the very gospel of Jesus Christ. That is the interest of Reformed systematic-theology, said professor Klooster who concluded his address by expressing his gratitude to have the opportunity to enthusiastically teach such Reformed theology at Calvin College.

ADDRESS DR. WOUDSTRA

In the afternoon the professors Woudstra and Dekker presented their inaugural addresses. Professor Woudstra's address dealt with the continued recognition of the Old Testament as part of the Christian canon. Dr. Woudstra took as a starting point for his lecture the year 1924 when professor Wyngaarden, his predecessor, was appointed to the chair of Old Testament. Dr. Woudstra discussed the modern confusion which exists in the Christian Church with respect to the Old Testament's role as part of the Christian canon.

After a brief survey of the situation which prevailed in the twenties of our century, both in the United States and Europe, and a summary of what took place in the years 1922-1924 when the Old Testament professor at Calvin Seminary was deposed, dr. Woudstra discussed more in detail which have been made upon the Old Testament as an intergral part of the canon by men such as Schleiermacher, Hegel, Von Harnack, and others. Dr. Woudstra evaluated also other voices defending the Old Testament's use in the church did so from a utilitarian rather than from a principial point of view. Dr. Woudstra paid special attention to Schleiermacher's negative attitude towards the Old Testament. Many Protestant churches do recognize the Old Testament though they assume a rather eclectic approach to it, both in liturgical practice and sermonizing. Dr. Woudstra also pointed out that the rejection of the Old Testament as canon is often due to a synthesistic apologetics. This is very clear on the mission field where a partial or complete rejection of the Old Testament goes hand in hand with an eclec'ic approach to pagan religion.

ISRAEL

Professor Woudstra devoted a major part of his inaugural address to the current "dialogue" between Christianity and Judaism. This point begins to loom over ever larger in "ecumenical" circles. These circles hold that "the unity with Israel belongs to the essence of the Christian church" according to a statement of one of the agencies of the Reformed Church (Her-

(Continued on page 6)

View of dining hall on Knollcrest Campus. Behind the table from left to right professor dr. R. Stob, professor dr. J. Kromminga, and professor dr. F. H. Klooster, with their wives. Next to professor Klooster the Reverend John Gritter, vice-president of the Board of Trustees of Calvin College and Seminary, and professor dr. M. H. Woudstra. In the foreground dr. H. Evan Runner and Mrs. Runner, professor of philosophy of Calvin College, Rev. Edmund P. Clowney, professor of practical theology at Westminster Theological Seminary, Philadelphia, and Mr. Harold De Jong, a senior student at Calvin Theological Seminary, Grand Rapids.

De Guerilla Oorlog

(Vervolg van pag. 2)

de oorlog tegen de guerilla's, die door U zo scherp werden aangewezen.

Hoeveel ouders waarschuwen hun kinderen alleen maar negatief in allerlei vage termen, waar ze niets van begrijpen en die alleen maar hen verwarren? Hoeveel ouders zijn voortdurend bezig hun kinderen angstvallig te beschermen, terwijl er totaal geen openheid is tussen die ouders en hun kinderen?

Maar die openheid kan ook alleen maar gekweekt worden juist in de jongere jaren.

Ik wil helemaal niet geforceerd doen, daarvoor heeft de praktijk vooral in de grote stad en in de ziekenhuizen me teveel geleerd, maar om onze jeugd, om onze gezinnen weiger ik toch om U zo maar te volgen als U zegt, dat in de praktijk deze dingen nu eenmaal anders liggen. Dit is een pragmatisme dat ik van U niet verwacht had.

Ik geloof ook, zoals ik reeds hierboven schreef, dat er een gelukkige kentering is bij vele jongere ouders. Dat aan te kweken is onze taak.

Maar maak als 't u blieft van wat een gezinsprobleem is, niet een schoolprobleem, want dan zijn we goed verloren in onze oorlog tegen de guerilla's.

Jack Geuzebroek

Naschrift van de redaktie

Allereerst onze dank aan Rev. Geuzebroek voor de uitvoerige aandacht, die hij aan dit onderwerp wijdt. Als wij met punten van overeenstemming mogen beginnen, dan zijn wij het hierover althans eens, dat dit een uitermate belangrijk onderwerp is, waarover helaas te weinig wordt geschreven.

Een volgend punt van overeenstemming is, dat wij niet graag zouden willen beweren, dat de ouders hier niet de eerste taak hebben. Misschien hebben wij — zonder dit te willen of te bedoelen — de indruk gewekt hieraan niet zoveel waarde te hechten. Wij zijn Rev. Geuzebroek daarom dankbaar, dat hij hierop sterk de nadruk legt.

Al geven wij dus gaarne toe, dat wij hierover in ons artikel wel wat duidelijker hadden kunnen zijn, wij willen er dadelijk bijzeggen, dat dit niet het punt was, wat ons aanleiding tot schrijven gaf. Wat ons voor de geest stond was het gevaar, waaraan met name onze "teenagers" blootgesteld zijn. Begrijpen wij hem goed, dan denkt Rev. Geuzebroek meer aan de jongere jongens en meisjes, die door hun ouders dienen te worden ingelicht. De vrucht daarvan zal in latere jaren worden geplukt. Op dit moment worstelen wij echter met problemen, die om een oplossing vragen. Bovendien, als Rev. Geuzebroek schrijft: "Hoeveel ouders waarschuwen hun kinderen in allerlei vage termen, waar ze niets van begrijpen en die alleen maar hen verwarren? Hoeveel ouders zijn voortdurend bezig hun kinderen angstvallig te beschermen, terwijl er totaal geen openheid is tussen die ouders en hun kinderen?" dan voorziet Rev. Geuzebroek, dat die jongelui straks met moeilijkheden te worstelen krijgen. Daar een open oog voor te hebben is toch geen pragmatisme? Als ik alle voorzorgsmaatregelen neem in mijn huis om brand te voorkomen, is het dan onjuist, is het dan pragmatisch om mij zelf in te denken, wat ik zou moeten doen als er toch brand zou komen?

Rev. Geuzebroek vraagt, waarom wij het alleen zo specifiek voor de scholen stellen. Hij vraagt: "Hoevelen worden op de fabrieken losgelaten? Hoevelen gaan de verpleging in of gaan naar kantoor?" Dit is inderdaad een goede vraag. Hierdoor komt zeer duidelijk de verantwoordelijkheid van de ouders in het licht te staan. Hoe laten wij de jongelui de fabriek, of het ziekenhuis, of het kantoor in gaan? Zijn zij bereid, zijn zij geharnast? Zo'n vraag laat de grootte van het probleem goed zien.

Ouders hebben geen enkele zeggenschap in een fabiek, ziekenhuis, kantoor, of wat het dan maar wezen mag. Dit is, wat dit betreft, een gesloten gebied. Maar ouders hebben wel zeggenschap in de school, zeer zeker in de christelijke school, of dat nu een lagere school, high school of college is. Dit is, in andere woorden, dus een punt waarover ouders en teachers met elkaar spreken moeten. Hier kunnen de ouders hun invloed laten gelden.

Ja maar, zegt Rev. Geuzebroek dan, nu ga je toch weer het probleem naar de school verschuiven, terwijl het in het gezin thuisbehoort. Inderdaad, het hoort in het gezin, maar wij zien de school daarin ook als een complement op het gezin. Daar mag heus wel wisselwerking bestaan. Juist omdat die twee zo nauw aan elkaar verwant zijn, menen wij, dat een nauwe samenwerking zo heilzaam wezen kan. Wij denken niet direkt aan officieel aan gestelde counsellors. De "counselling" is meestal een taak, die leraren of leraressen op zich nemen, vooral in de kleinere onderwijsinrichtingen.

Wij beseffen wel, dat het laatste woord hiermede niet gezegd is. Wat echter de nadruk krijgt, is niet het verschil op een of ander praktisch punt, maar dat wij een open oog hebben voor de guerilla, die zeer aktief aan de gang is en waarvan wij allen, en speciaal onze jongeren, worden blootgesteld. Wij zijn Rev. Geuzebroek dankbaar, dat hij, ondanks zijn kritiek, heeft willen helpen hierop de aandacht te vestigen.

Red.

Beelden van en uit

NEDERLAND

De televisie heeft in de afgelopen week een ontroerend tafereel laten zien, n.l. de redding van elf, gedurende veertien dagen ingesloten mijnwerkers in het Duitse plaatsje Lengede. Eén voor één kwamen zij in een reddingskegel naar boven. De spanning stond op de gezichten van de mannen, die de koker op en neer lieten gaan, te lezen. Toen alles vlot verliep en binnen een uur ook de beide mannen, die eerder waren neergelaten om de uitgeputte mijnwerkers te helpen bij het transport, als laatsten weer boven kwamen, was het aansteken van een sigaret het bewijs, dat de onzekerheid ten einde was.

Het beeld gaf het weer alsof men er zelf bijstond. 's Avonds greep **Ds. Okke Jager** bij de dagsluiting deze spectaculaire redding, waar ook Nederlandse boormeesters aan meewerkten, aan, om een echt menselijk en tevens zuiver geestelijk woord tot het Nederlandse volk te richten. Jona belijdt uit het ingewand van de vis: "Van U, Here, is de redding". Zo ook kwamen deze elf uit de diepte der aarde levend boven.

Naast de blijdschap over deze met zo vele moeilijkheden gepaard gaande redding, heerste er ook rouw in het dorp. Nog 29 mannen en broers bleven in de mijnschacht achter en moeten als verloren worden opgegeven. Aangenomen moet worden, dat zij verdronken zijn.

Een tragisch voorval als dit leert ons weer iets verstaan van de internationale saamhorigheid. Leed verzacht de onderlinge verhoudingen. Men kan niet zeggen, dat in het Nederlandse volk de haatgevoelens voortleven. De betrekkingen tussen de beide volken zijn goed. Tienduizenden vakantiegangers trekken jaarlijks over en weer over de grenzen, het handelsverkeer is zeer intensief en in Natoverband bestaat er een nauwe militaire samenwerking. Het Nederlandse volk voelt intuïtief aan, dat West-Duitsland een schild vormt tegen het communistisch imperialisme. De Russen zijn banger van de Duitsers dan van de Amerikanen. Er is alle reden voor.

Doch als bij de televisie-uitzending van donderdag j.l. de weinig veranderde uniformen van de Duitse politie in het zicht stonden, moest menigeen toch nog een herinnering aan de jaren 1940—1945 wegslikken. Het waren vooral de mannen van de Sicherheitsdienst (S.D.), die voor de ellende in ons land voor een groot deel aansprakelijk waren. Het zien van de Duitse politie-uitmonstering roept de afkeer tegen deze mensen, die misschien nu bij herhaling in burger aan onze stranden verkeren, toch weer op. Echter, deze vervloeit, als mensen in nood, als het ware tot het leven terugkeren en men, dankzij een prachtige technische uitvinding, dit van minuut tot minuut kan volgen.

Als in de Nederlandse geschiedenis, toen de Zeven Provinciën tien jaar na de beëindiging van de tachtigjarige oorlog met Spanje, met de vroegere vijand een verbond aangingen om verweer te voeren tegen Frankrijk, dat toen het evenwicht in Europa bedreigde, liggen ook nu de belangen van Duitsland en Nederland in elkaars verlengde. Economisch en politiek! En het allermeest waar het gaat om zelfstandigheid en veiligheid. Met een Duitsland onder Konrad Adenauer was die samenwerking een gemakkelijke. Moge dit ook onder zijn opvolgers zo blijven!

De onrust die de U.S.A. in ons werelddeel en ook in ons land verwekt heft door de gigantische militaire operatie "Big Lift" is nog niet gestild. Integendeel, een mededeling van de vice-president, die hij te Brussel schijnt gedaan te hebben, nadat hij in Amsterdam een tentoonstelling van Amerikaanse landbouwprodukten had geopend, wakkerde die weer aan. Daaruit zou de conclusie getrokken moeten worden, dat — indien Europa, inzonderheid the Common Market, de grenzen niet wijd open stelde voor Amerikaanse agrarische produkten, — de Verenigde Staten genoopt zouden zijn, hun troepensterkte in Europa te verminderen. Intussen is het mogelijk, dat de plagerijen bij de grens van de Oostzône, speciaal wat de Amerikaanse militaire konvooien betreft, het inzicht van de Amerikaanse regering weer wijzigt. Doch Europa vreest niettemin wel eens voor een al te vriendelijke "attitude" tussen Washington en Moskou, waarvan de terugtrekking van troepen een symptoom zou zijn.

Personalia mogen ditmaal mijn brief besluiten.

Als deze gepubliceerd wordt, is de heer **A. Warnaar Jzn.**, oud-burgemeester van Waddinxveen, voorzitter van de Christelijke Emigratie Centrale en algemeen secretaris van de I.C.C.C., zeventig jaar geworden. Een man van grote activiteit, oprecht karakter en veelzijdige ontwikkeling. Een groot vriend van Canada. Ruim vijf en dertig jaar voert hij nu de presidentele hamer van de Christelijke Emigratie Centrale. Op het terrein van de emigratie heeft hij veel gedaan. Velen, die nu in Canada wonen, hebben van zijn kennis en ervarig geprofiteerd; ook van zijn diep-Christelijk woord van bemoediging. Het is zo, dat degenen die met emigranten te maken hebben, later nooit veel van hen horen. Zij hebben het blijkbaar te druk. Tenzij de mensen teleurgesteld zijn. Dan kennen ze je adres nog wel en hoor je nogal een en ander, meest verwijten.

Maar het zou leuk zijn als sommigen van de C.C.-lezers, die zich de heer Warnaar nog goed herinneren, hem nu in dit kroonjaar eens een vriendelijke groet zonden.

Aan de Vrije Universiteit vond, ook in de afgelopen week, een merkwaardige promotie plaats. **Prof. C. v. d. Woude**, voorheen een bekend predikant te Leeuwarden, meermalen voorzitter van de Generale Synode der Gereformeerde Kerken, verkreeg de doctorstitel cum laude, op zijn 67-jarige leeftijd! Zijn lijvig proefschrift gaat over Sibrandus Lubbertus, een theologisch hoogleraar aan de voormalige Universiteit van Franeker, in de jaren 1555—1625.

Geen wonder dat deze Friese dominee, schrijvend over deze vroegere Friese professor, promoveerde bij de Friese hoogleraar in de kerkgeschiedenis aan de V.U., Dr. D. Nauta.

De derde Nederlander die we moeten noemen, is ook een professor, hoewel dit maar een bijbaantje was, n.l. **Mr. P. J. Oud**, die bij de beindiging van zijn politieke loopbaan door H.M. de Koningin is benoemd tot Minister van Staat.

Slechts weinigen valt deze onderscheiding te beurt. Wij tellen er in Nederland op dit moment vijf, n.l. Mr. E. N. van Kleffens, oud-minister van Buitenlandse Zaken, Jhr. Mr. A. W. L. Tjarda van Starkenborgh Stachouwer, oud-gouverneur-generaal van Ned.-Indië, Prof. Dr. L. J. M. Beel, vice-president van de Raad van State, Dr. W. Drees, oud-minister-president en nu Prof. Oud.

Ministers van Staat vervullen geen bepaalde functie, doch kunnen bij bijzondere gelegenheid geroepen worden om advies uit te brengen aan de Koningin. Men mag zeggen, het zijn wijze mannen, die boven de partijen staan.

De heer Oud is na de oorlog geen minister meer geweest. Dit is wel vreemd, gezien de grote staat van dienst, die hij op parlementair terrein had. Hij was minister van Financiën in het Tweede en Derde Kabinet-Colijn, in de jaren 1933—1937. Merkwaardig is, dat hoewel Oud en Colijn het over de politiek in die jaren volkomen eens waren, het de laatste is, die nog steeds van vele kanten daarvoor de blaam ontvangt. Hier speelt naast onkunde een miserabele, kleingeestige, specifiek Nederlandse karaktertrek een rol. Nederland kan moeilijk uitzonderlijk grote mannen verdragen.

Colijn stierf buiten ons land in Duitse gevangenschap. Oud mocht nog jarenlang in de Tweede Kamer een betekenisvolle rol spelen. Hij was een parlementariër van allure, een figuur zoals we steeds minder in de politieke arena zien verschijnen.

Zijn eervolle benoeming tot minister van Staat is een waardige erkenning van zijn verdiensten.

Cn.

Letter to the Editor:

Chr. School Teachers Problem

Dear Sir:

With regard to the "Christian School Teacher Problem" which is currently discussed in Calvinist-Contact, I should like to add a few comments.

First of all, allow me to state that I am in complete agreement with those who urge would-be teachers to get their training at Calvin College. Even the objections which Mr. Overgaauw suggests to be stated can not serve as excuses.

However, problems arise about what a Chr. school teacher must be to be qualified. Therefore we need clarification as to the following:

1. How much of what kind of education is required to meet the standards of a qualified Chr. school teacher?
2. What does such a teacher require to satisfy the standards set by the various provincial governments?
3. If there is a difference between the answer to 1 and 2 above, how can this difference best be bridged?

With regard to these problems I think it essential and advantageous for our Chr. schools, under the leadership of the Alliance, to publish and advertise clearly what we seek in hiring teachers and how they are to be compensated. This would dispel many false notions now in existence and might serve to render this current discussion quite unnecessary. For example, it is very desirable, and ought to be compulsory, that the various schools, when they advertise, state the salary they intend to pay a "qualified" teacher, and how much they allow for experience and extra qualifications such as advanced degrees.

Unless I am badly mistaken, the Chr. Ref. public in general does not have a clue as to the established salary ranges, the pension plans in existence, the code of ethics which ought to apply to boards, principals and teachers. Personally I do not know whether these things exist. But they can not be overlooked. Such little points as sick-leave, contracts, health requirements, and annual increase in pay are of utmost importance and are the causes of the greatest griefs. I believe that a thorough clarification and wide publication of such machinery will solve many problems now confronting would-be teachers. This is also the best attraction for the teacher who is almost ready but wonders whether the joy of teaching in a Chr. school will be offset by possible local problems. If such machinery is not now in existence it is high time that Chr. school teachers and boards consider these practical essentials diligently.

Respectfully yours,

John Elgersma,
Smooth Rock Falls, Ont.

Er is toch maar één Amsterdam

Tussen de vele noorderlingen die naar Canada geëmigreerd zijn zullen ook nog wel enkele Amsterdammers verscholen zitten. Ze zullen waarschijnlijk nog wel eens heimwee hebben naar hùn Mokum. Op een zaterdagmiddag zeggen ze misschien wel eens tegen elkaar: "We moesten nu nog eens even een ogenblik in de Kalverstraat kunnen gaan winkelen en daarna zo echt genoegelijk op een terrasje neerstrijken om een kopje thee te drinken". U kunt Uw Amsterdams hart chter ophalen, want volgens "De Groene" (Amsterdammer) is er een prachtig fotoboek over Amsterdam uitgekomen, getiteld: **Amsterdam, onze Hoofdstad.** "De foto's zijn van Cas Oorthuys en de teksten zijn verzorgd door Gerrit Kouwenaar.

Binnenin, tegenover een duidelijke, leerzame kaart van Publieke Werken, waaraan men kan zien hoe de stad groeide, heet het boek nog weer even anders, stad van gisteren, vandaag en morgen.

Het formaat der bladzijden — 30 bij 27 cm. Het aantal foto's — vier in kleur, en 307 in zwart en wit. De uitgever — Contact. De prijs — f 35.—, maar bij de vreemdtalige edities f 38.50."

En hij vervolgt "Zelfs voor een Amerikaan, die nog geen elf dollar hoeft neer te tellen, is dat veel geld; maar men krijgt er wel wat voor. Want het is inderdaad een boek boordevol Amsterdam."

Naar de vier foto's te oordelen, zoals ze in de Groene waren afgedrukt, lijkt het me een juweel van een boek. Een "hint" voor Sint?

Paul Tameling.

VROUWEN RUBRIEK

Redactrice: Mrs. A. Wagenaar
67 Victoria St., Blenheim, Ont.

Verslag van de Toogdag van het S.E. District

gehouden in the First Chr. Ref. Church at Hamilton, 9 oktober 1963.

De zon scheen vrolijk door de ruiten toen de eerste dames de bijgebouwen van de kerk binnen kwamen. Sommigen waren er al vroeg, maar dat gaf hen een kans om even door Mrs. van Delft haar boekenuitstalling te snuffelen. We zagen heel wat dames met hun gevonden "schatten" naar huis toe gaan 's avonds. Anderen, die een lange reis achter de boeg hadden gingen maar vast een boterhammetje eten.

Om precies 2 uur 's middags opende de vice-presidente, Mrs. van Staalduinen de vergadering met gezang en gebed. Daarna las ze John 4:27 tot het einde. Ze sprak een welkomstwoord tot alle aanwezigen en wenste allen een goede en leerzame dag toe. Hierna bracht ze haar dank uit aan de aftredende bestuursleden, Mrs. Van Tuyl en Mrs. Verhey, voor al het werk dat ze gedaan hadden, en werd het nieuwe bestuur voorgesteld. Uit de roll-call bleek dat 264 dames aanwezig waren.

Na het zingen van de Theme song werd onze spreker, Rev. J. Vriend van Simcoe door de vice-presidente aan ons voorgesteld. Het onderwerp van deze middag was "Evangelisatie in eigen omgeving". In zijn rede liet Rev. Vriend het volgende uitkomen:

Als we gaan evangeliseren hoeven we onze medestanders (gelijkdenkenden) niet te lijf te gaan, maar onze tegen- en buitenstanders. Het grootste struikelblok in dit werk is helaas de kerk vaak zelf. Hoe kan er kracht van een kerk uitgaan die om een klein verschil van opvatting zich splitst en een andere kerk vormt? Rev. Vriend noemde het een gruwel dat er zoveel verschillende Reformed Churches zijn: Christian Reformed, Canadian Reformed, Christelijk Gereformeerd, etc. etc. De kerkmensen zelf moeten het Christendom aantrekkelijk maken voor de buitenwereld en zij die evangeliseren moeten zich gedragen als geroepenen van God.

"Wat moeten we doen? Hoe moeten we beginnen?" is vaak de vraag van mensen die evangelisatiewerk willen doen. Wie meent dat het nogal eenvoudig is, wordt al gauw teleurgesteld. Men heeft veel takt, veel geduld en veel gebed nodig. Het is ook niet nodig om zich bij een bepaalde methode te houden, want wat in de ene groep werkt, kan in een andere groep totaal ongeschikt zijn. Rev. Vriend wees erop dat een zangkoor zeer goed kan meewerken door b.v. in een ziekenhuis te zingen, en in huizen van ouden van dagen. Ook het oprichten van "Sunflower Clubs" — zoals Ds. en Mrs. Habermehl dat doen in Newmarket is een zeer goed evangelisatiemiddel. Deze clubs zijn voor meisjes van 8 tot 16 jaar die uit niet-christelijke milieus komen. Tijdens alle mogelijke activiteiten, zoals handenarbeid, wordt het evangelie gebracht, zonder dit te forceren. Verdere informatie kan bij Rev. H. ingewonnen worden. Eveneens is het radio werk, zoals the Back to God Hour een prachtige manier om de mensen in kennis te stellen van het evangelie en plaatselijke groepen kunnen dit werk zeer wel opvolgen. Catechisatieklassen voor ouderen en "prayer" meetings zijn van groot belang voor het evangelisatiewerk in eigen omgeving.

Het laatste punt dat Rev. Vriend behandelde was: De bewuste georganiseerde evangelisatie. Wij moeten vooral meeleven met de buitenkerkelijken en moeten niet vergeten een bezoek te brengen aan die mensen die moeilijkheden of verdriet hebben. De beste resultaten kan men verwachten als men zoveel mogelijk "gelijken naar gelijken" stuurt. Mensen b.v. met kleine kinderen kunnen het beste gezinnen bezoeken waar men ook nog jonge kinderen heeft. Dan is er gelijk een aanknopingspunt. Mensen met teenagers gaan naar buitenkerkelijken die ook kinderen van die leeftijd hebben, enz. Een hartelijk en meelevend mens is de beste evangelisatiewerker.

Rev. Vriend wees er op dat humor een voorname factor in dit werk is, evenals geduld. We moeten de moed niet te gauw opgeven als we geen resultaten van ons werk zien, want met gebed en takt kan er toch veel meer bereikt worden vaak dan we zelf denken. Het is goed voor ogen te houden dat de buitenkerkelijken allereerst op onze eigen handel en wandel letten. Als Hollandse emigranten hebben wij een bijzondere taak om van de kerk afgedwaalde Hollanders weer in de kerk terug te brengen.

Het was een leerzame en interessante rede, waarvan iedereen erg heeft genoten. Dit kwam wel uit in de bespreking die volgde. De collecte voor de Back to God Hour bracht $ 86.— op.

Daarna luisterden wij met genoegen naar een bijdrage van de Hollandse vereniging van St. Catharines. Mrs. Colijn had een gedicht gemaakt over vroegere toogdagen, wat ze met Mrs. Colenbrander samen doorgaf aan de dames als een radio-programma.

Mrs. van Staalduinen dankte de spreker voor zijn lezing en hierna sloot Rev. Vriend de middagvergadering met gebed.

Secr. Mrs. G. Tigchelaar.

Report of Evening Session

At 7:00 P.M. an enthusiastic crowd of ladies was assembled for the second half of the "Toogdag". The meeting began with a singsong, in which approximately four hundred women blended their voices in praise to their King. Mrs. P. Schrotenboer, district president, offered the opening prayer, followed by the reading of Matt. 25:31-46. Thereupon she welcomed us all with a few well-chosen words.

Business included the roll-call and a financial report by the treasurer of the committee for boxes for higher education. Mrs. Veldstra reported that almost $ 2000.— had been collected by the ladies again this fall for the Hamilton District Christian High School. There were a few churches who had not yet completed their collections. The president sincerely thanked Mrs. Veldstra on behalf of the women for their faithful work and the gratifying result.

A ladies' choir from St. Catharines then presented a few choice numbers, beautifully sung: "Dear Land of Home", "Come Ye Thankful People Come", and "Lift Thine Eyes", from the Elijah.

Our president then introduced the speaker, the Rev. M. S. Flint, Director of Chaplains of the Reform Schools of Ontario.

Mr. Flint began by offering a sincere prayer and reading Psalm 40. He introduced his subject, "Juvenile Delinquency", by speaking about the dungeons and prisons of Bible times; from that point he began speaking about the prisons and reform schools of our day. The Rev. Flint stated that juvenile delinquency should not be a reason for despair, but of hope, for God is concerned about those who are in trouble, and Jesus Christ came into this world to save sinners. Therefore, this subject is close to the heart of God, and of great significance for the church. The speaker then proceeded to give five "musts" for good and effective child training: 1. A child must be loved for what he is, unselfishly; and this love must be shared equally with each child in the family. 2. A child must be taught to be proud of what he can achieve, in order to develop personal dignity. 3. All training must have in it a sense of responsibility, which the child has to develop. 4. Mutual trust between parent and child must be there from the beginning. 5. Each child must identify with someone; at first this person will naturally be the mother, later perhaps the father or a teacher. The ultimate identification should be with Christ: "Christ in me, and I in Christ", the speaker aptly pointed out. Mr. Flint spoke about juvenile delinquency from a rich background of experience in the reform schools and could underline his words with actual accounts of personal contact with delinquents. This was evidently appreciated by his audience, as was his sincere Christian approach.

After the audience sang hymn 237, during which an offering was received to defray expenses, written questions came pouring in for the Rev. Flint to answer, questions such as: "What about the influence of television on youth?" "What can we do to get rid of bad literature?" "Are our prisons too comfortable?" "Are most children in reform schools because of bad bringing up?"

Our chairman expressed the sentiment of the ladies of the Southeast Ontario District as she thanked the speaker and wished him Godspeed in his work.

The president also thanked the ladies of the First Chr. Reformed Church of Hamilton for the fine services they gave during the afternoon and evening as we met in their church.

After the audience rose to sing the theme song, the Rev. Flint pronounced the Benediction, we sang "The Queen", and "Toogdag 1963" was a sweet memory of the past.

Mrs. L. Doezema,
Vice-Secretary.

Myself and I

I have to live with myself and so
I want to be fit for myself to know;
I want to be able as days go by,
Always to look myself in the eye.
I don't want to stand in the setting sun
And hate myself for the things I've done,
I don't want to keep on the closet shelf
A lot of secrets about myself;
And I fool myself as I come and go,
Into thinking that nobody else will know
The kind of a person I really am.
I want to go with my head erect,
I want to deserve the world's respect,
And in the struggle for fame and pelf
I want to be able to like myself.
I can never hide myself from me,
I see, what others never see.

• SCHERVEN-MIE •

door Go Verburg

(10)

Ha, nu krijgt ze de wind over bakboord, de tjalk gaat gehoorzaam overstag en er komt weer een schuimstreep achter het scheepje. Dat is goed! dat is goed! Onze tjalk is een gehoorzaam schip. Nu opletten: straks tijdig het roer om en het zeil van stuurboord naar bakboord, ze heeft dat honderden malen gezien en dan waren het dikwijls schepen die oneindig onhandelbaarder waren dan de pottentjalk.

Goed zo, Mie! Goed zo, dochter van je Vader! prijst ze zichzelf en ze lacht daar vrolijk over, want het schip laveert! De eerste wending heeft ze feilloos gemaakt.

Moedig door dit succes, schat ze de afstand en de tijdsduur tot de volgende manoeuvre. Als ze vlug is kan het. Ze zet het roer vast en duikt rap de roef in, graait naar de lucifers en vliegt het trapje op. Ziezo, da's één! Iets te vroeg wendt ze de steven voor de nieuwe koers, even zoekend naar de juiste ligging. Ze weet dat het mogelijk moet zijn om scherper op de wind te zeilen, maar ze is tevreden met hetgeen ze nu presteert. Bovendien is het gemakkelijker om nu, tussen twee koerswendingen in, de lantaarns even te halen en die aan te steken. Dat is alvast een rust voor straks. Dan is er even pauze om terug te denken aan deze wonderlijke dag. Die beide oudjes, heerlijke mensen waren dat. Zoals dat mensje vertellen kon van haar kinderen! En daarbij toch zo slim! Eigenlijk is het voor een groot deel aan die mensjes te danken, dat het halve dorp van haar kocht. Ja, het halve dorp, want de andere helft kon ze niet meer bedienen vandaag, anders zou je nog eens wat anders beleefd hebben . . . ! Ze zal nog vlug moeten zien dat ze nieuwe voorraad opdoet, want als het zó gaat, is ze er binnen een maand door. Toch leuk! Vader beweerde altijd, dat de boeren de beste klanten waren, maar je zag het nu maar. Om datzelfde aantal adressen langs de rivier af te werken, was je minstens een week op pad.

Onwillekeurig tuurt Mie achter zich. Het is nog niet donker en ze zal zich toch al erg moeten vergissen, als daar ginds . . . daar . . . Hé, als dat nou ook nog eens lukte, dan was ze binnen het half uur thuis! Vader had vaak een sleepje en meestal voor niks. Het is toch een motorboot? Turend staat ze bij het roer, haar tjalk koerst met een tam gangetje op het riet aan, smoort daarin met geruis met droog riet. Het zeil klappert, ze zal het beter kunnen strijken, anders komen er nog ongelukken van. Dat is nou om zenuwachtig van te worden! Een geluk, dat het een tjalk is, anders zat je hopeloos aan de grond, nu . . . Steunend, gebogen duwend tegen de knop van de vaarboom, krijgt ze het schip weer vlot. Het verre, maar snel naderende getukker van de motorboot mat haar af. Straks vaart die schuit nog voorbij zonder dat ze behoorlijk kans krijgt een sleepje te vragen. Maar dan legt ze de tjalk een eindje verderop tegen de wal; ze ziet dan morgen wel verder.

Nauwelijks weet ze nog weg in haar eigen stemmingen: denkt ze aan vanmorgen, dan kan ze lachen: aan vanmiddag, dan kan ze juichen; aan straks, thuis, dan kan ze huilen. En door alles heen is ze dood-zenuwachtig, omdat ze voor alles alleen staat.

't Is precies zoals Geurt Zeilmakers op dat moment tegen zijn vrouw zegt: "Ze zal nu wel weer thuis zijn, dat kind, maar het is toch hard om zo alleen in de wereld te staan."

Oud vrouwtje Zeilmakers denkt daar even over na; ze moet het leven altijd verwerken, de smarten even overwinnen. Dan zegt ze: "De Here geeft, de Here neemt . . . het is goed zo, ze zal zich wel redden, dat kind."

• • •

De "Antje-Jacoba" vaart pulp, natte pulp, als het zo uitkomt. Van Puttershoek naar Uithoorn en van Halfweg naar Voorne en Putten . . . als het zo uitkomt. Jochem en zijn knecht, van die echte vrachtjutters zijn het, die er lol in hebben hun collega's te vlug af te zijn, maar er op een andere tijd weer lol in hebben, om het er lekker bij te laten zitten, midden in de drukte van turfstrooisel en aardappelmoes. 't Mocht wat: twee vrijgezelle kerels en een motorschuit, dat eet altijd en dat vaart altijd!

Jochem lurkt verveeld aan een gekregen sigaar; de boer had geen betere . . . Giel houdt het roer. Da's goed verdeeld, vindt Jochem, want Giel is de knecht en ik ben de baas, sinds Moeder uit de tijd is.

Maar zo afwezig is Jochem toch nog niet, of hij houdt van tijd tot tijd een oogje op de koers, die ze varen en op de rivier, waar mogelijk nog wel eens wat te zien valt wat de verveling verdrijft. En dan heeft hij geluk, want vandaag geeft de rivier wat te zien. "Kijk nou'es, Giel!" Giel kijkt om, maar zijn baas wijst naar voren, beetje bakboord. Gewoonte getrouw en omdat het zo makkelijk is, vraagt Giel: "Wat is't er, schipper?"

Jochem raakt er bijna door uit zijn voegen. Zou je zo'n schlemiel niet? "Wat er is? Man, kijk dan toch, daar op die ouwe schuit!"

Ja, ja, Giel heeft het al lang gezien: er waaien rokken op die tjalk en dat is belangrijk genoeg om het er even over te hebben. "Verdraaid, schipper, dat is niet mis!"

Stil staren ze over het water; hun ogen, aan de verte gewend, nemen snel het scheepje op, dat dicht tegen de wallekant drijft. Plotseling legt Jochem zijn hand op de arm van zijn knecht. "Is dat niet . . . Hé, zeg Giel, dat is immers dat oude wrak van de pottenbaas?"

Hij kijkt zijn knecht de woorden uit de mond. Ze kennen toch zo zoetjes aan de vaste gasten van de rivieren wel, maar dit . . . dit . . . Wel alle zeepaarden en zoute haringen, dit is nog nooit vertoond!

Maar Giel neemt de tijd om het eens te bekijken. Dan knikt hij nadrukkelijk. "Nou je 't zegt: ik geloof het warentig ook, schipper, dat is die ouwe tjalk van de pottenschipper . . ."

Hij schudt meewarig het hoofd en mompelt half in zichzelf: "Je zou zeggen, die kerel heeft toch geen vrouwvolk aan boord? Ha-ha-ha . . . en dan zo iets!" Voluit lacht Jochem mee. Dat "zo iets" slaat nog op niks. Je kan zien dat het jong is en blond, maar het kan wel zo foei-lelijk zijn, dat je er achteraf spijt van krijgt, er nog iets over gezegd te hebben ook. En de pottenschipper, even oud als z'n tjalk is 't ie, en dan iets moois aan boord? "Ha-ha, dat zou ik niet denken, nee. Maar . . . misschien heeft hij zijn zaakje overgedaan aan een jonge schipper . . ."

Het is zomaar een mogelijkheid, maar Giel staat plotseling kaarsrecht achter het stuurrad. Dán is 't een schandaal, als hij het even voor 't zeggen mag hebben. Giftig bijt hij: "Nou, dan mag ik lijden, dat ik die vent van d'r eris tussen duim en wijsvinger krijg, dan zal ik hem knijpen, zoals ik m'n dubbeltjes knijp." Hij stampt van kwaadheid en van jaloezie bij de gedachte aan zo'n onmens, die mogelijk een mooi vrouwtje op deze hondse manier misbruikt. "Wat een vent, om zo'n juweeltje van een vrouw alleen met die schuit te laten tobben, tegen stroom en wind in!"

Da's dan uitgemaakt: het is een juweeltje. Ze kunnen het smoeltje nog niet best onderscheiden, maar dat zal wel goed zitten gerekend naar dat postuurtje, die houding en dat blonde kopje. Giel wil er graag een avond mee op stap en dat zal hij lang niet iedereen aanbieden!

Jochem is opgestaan; zijn gezicht staat streng en zijn hand pakt één van de spaken van het stuurwiel, zoals hij wel doet wanneer het schip aan een of andere gevaarlijke bocht toe is. Volmondig beaamt hij: ::Ja, jô, dat is toch wel kras . . ."

Maar dan schudt hij zijn hoofd. Dat kan niet; geen kerel van het water zou zó zijn vrouw behandelen. Goed, een schippersvrouw moet haar handen kunnen gebruiken, maar dan naast haar man, samen met hem, niet alleen . . .

Half spreekt hij zijn gedachte uit: "Of zou ze . . ." Waarmee hij maar zeggen wil, dat er een klein kansje is, dat ze moederziel alleen op de rivier zwalkt. Maar och, dat zou immers te gek zijn. "Maar dat kan toch niet, Giel, ze zal toch niet alleen . . . ?"

Giel voelt waar de schipper heen wil. Hij had zelf de mogelijkheid ook overwogen, al voelt hij daardoor zijn vingers weer jeuken, om de vent, die eigenlijk bij zo'n kind moest horen — en er dan niet is, hoe bestáát het! — eens even onder vier ogen de waarheid te zeggen.

"'t Zou compleet een merakel zijn, schipper . . . Een volwassen vent zou moeite hebben om z'n schuit uit de rietkraggen te houden met zulk weer . . ."

Hij slikt. Zielsmeelij heeft hij met dat arme kind. Moet je toch zien, hoe ze staat te wurmen met die vaarboom! Kindje, kindje, een klein zeiltje bij en je drijft in een ommezientje midden op de rivier. Merk je dan niet, dat je zo geen cent opschiet? Over een half uur is 't donker en . . . Verdeit, ze heeft de lichies aan stuur- en bakboord al aan! In zijn opwinding geeft hij Jochem een stomp tegen zijn schouder.

". . . Eh . . . zal ik een beetje bakboord aanhouden, schipper?"

De vraag is eigenlijk overbodig, want Jochem heeft het stuurrad al een duw gegeven, waardoor Giel bijna zijn evenwicht kwijt is. Dat beetje stuurboord mag wel scherp stuurboord worden, want nog een hortje, dan koersen ze de tjalk voorbij. Haal om dat roer!

"Dat tobben kan ik niet aanzien," gaat Jochem te keer, "als er een vent aan boord is . . . ás er een vent is . . ." Hij knijpt zijn handen tot vuisten. ". . . dan zullen we hem eens leren, hoe hij zich te gedragen heeft in gezelschap van dames . . . En als er geen vent is . . . ik zeg: als er geen vent is . . . dan . . ."

Hun koppen houden ze een beetje vooruit, scherp turend in de richting van de tjalk. Vlakbij zijn ze nu. Mie licht haar hoofd op; er is geen hoop dat ze het zeil kan hijsen voordat de motorboot haar passeert. Jammer, want daarmee zou haar eer als zeilster gered zijn . . .

Haar gezichtje dóét iets in de stuurhut van de motorboot. Twee jonge kerels bijten met een klap hun tanden op elkaar, dan kijken ze elkaar even taxerend aan. Dit is geen kwestie van baas en knecht, maar van man tegenover man. Hier moet gedeeld worden en er valt niets te delen, want Mie is alleen. Giel kucht en een bitter lachje krult om zijn mond. Zó iets moois, zó iets . . . liefs en dat daar nou net die schipper weer bij staat. Waarom zit die vent nóu niet in de roef met een borrel op z'n knie? Ha-ha, neem jij het roer even? Ik heb een karweitje aan bakboord. Kijk, dan is er niks meer aan te doen, want wie het eerste buit ziet is vinder.

Van harte hoopt hij nu maar, dat Mie geen asem geeft, of dat ze Jochem eens lekker uitlacht, wanneer hij ongevraagd zijn diensten aanbiedt. 't Ja, maar als dan op de tjalk zo lief een hand opgestoken wordt, een verlegen verzoek om hulp, dan zijn ze weer één in hun begeerte om het dat meisje naar de zin te maken. Als er nog iets te vechten valt, zullen ze dat strakjes wel doen. Maar niet ten koste van dat kind, dát niet!

Jochem staat als een kapitein op de commandobrug. Hij opent zijn mond al half om zijn bevelen te knetteren. Aha, het sein gaat omhoog.

(Wordt vervolgd.)

CLASSIFIED ADS

Pay your advertisement when you send it in. See our standard-rates below:
Birth-announcements $ 3.00
Engagement-announcements $ 3.00
Marriage and anniversaries $ 4.00
Notifications of death $ 4.00
"For Sale" and "Want" advertisements up to 30 words $ 2.00. Eevery word more 5¢.
For "letters under number" $ 0.50 extra.

Send your payment together with your ad to:
Calvinist-Contact
Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Mr. & Mrs. Steven Harkema wish to announce the engagement of their daughter
BETTY HARKEMA
to
Mr. WILLIAM HORDYK
November 6, 1963.
2431 Newport S.W.
Grand Rapids, Mich. - 49509.

On November 22, 1963, we hope to observe the fortieth wedding anniversary of our parents
HENRY KNAPPER
and
ALICE KNAPPER
(nee Oudeman)

It is our prayer that the Heavenly Father continue to bless them both with many more years together with their children.

Emma, Holland Marsh, Ont.
Bert and Joan, Harrow.
Engel and Anne, Cincinnati, Ohio.
Joe and Jenny, Sarnia, Ont.
Aletta and Al Fendrik, Clarkson, Ont.
Grace and Bev Carson, Windsor, Ont.
Harry and Carol, Georgetown, Ont.
Ada and Phil Tamminga, Dearborn, Mich.
Paul and Elaine, Leamington, Ont.
Tena and John Den Hartogh, Harrow.
(thirty-one grandchildren).
1537 S. Cameron Blvd., Windsor, Ont.

The Lord willing, our dear parents and grandparents
DIRK WESSELING
and
HENDERIKA WESSELING—MOES
hope to celebrate their 25th wedding anniversary on Monday, November 25, 1963.

That the Lord may spare them for many more years is the wish of their grateful children.

Simcoe, Ont.:
Christine & Martin Herrewynen - Jimmy.
Vineland, Ont.:
Jane & Paul Herrewynen - Debbie.
Waterford, Ont.:
Ralph.
Connie.
Alice.
Henry.
Dianne.

Reception to be held on Monday, November 25 at 8 p.m. in the Junior Farmers Building, South Drive, Simcoe, Ont.

The Lord willing, our dear parents and grandparents
JACOBUS HERREWYNEN
and
PETRONELLA HERREWYNEN—STIGTER
hope to celebrate their 25th wedding anniversary on Friday, November 29, 1963.

That the Lord may spare them for many more years is the wish of their grateful children.

Simcoe, Ont.:
Martin & Christine Herrewynen - Jimmy.
Vineland, Ont.:
Paul & Jane Herrewynen - Debbie.
Simcoe, Ont.:
Marianne & Peter.
Jack.
Betty.
Leonard.
Neil.

Reception to be held at home on Saturday, November 30, from 7-9 p.m., R.R. # 4, Simcoe, Ont.

Gevraagd:
HUISHOUDSTER
in een "Tehuis voor ouden van dagen", in kleine stad midden Ontario. Leeftijd ongeveer 30 jaar. Voor verdere inlichtingen, schrijf aan: Mrs. G. Hiemstra, Box 449, Listowel (Ont.).

For sale:
KARN ORGAN
2 man. pedal, in excellent condition. Contact: Mr. Lloyd Elsinga, Box 17, Group 5, Fruitland, Ont., or call 643-3230.

On November 7 the Lord took unto Himself by means of a traffic mishap, our beloved husband, father and grandfather
BOTTE WESTENDORP,
at the age of 48.

Mrs. Klaske Westendorp—Wieling.
Mr. & Mrs. Don Westendorp.
Leslie. Sudbury, Ont.
Mr. & Mrs. Ray Bouma. Kathy, Tracy, Sylvia. Chatham, Ont.
Mr. & Mrs. John Hofland. Grand Rapids, Mich.
Ruby.

537 King St. West,
Chatham, Ont.

Wanted:
CHRISTIAN GIRL OR WOMAN
for general housework in Dutch-Canadian family with small children, in Niagara Peninsula. Living in preferred. Salary $ 115.00 per month. Write to # 1665, % Calvinist-Contact, Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

For rent:
EXCELLENT DAIRY FARM
100 acres on paved road in village 10 miles from Aylmer. For single man, to live in. Write to Harry Flick, R.R. # 1, Corinth, Ont.

Two Christian Reformed girls would like to
CORRESPOND
with Christian Reformed boys, ranging from 21-25. Please write to Box 1666, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

Professors Klooster, Woudstra and Dekker installed

(Continued from page 3)

vormde Kerk) in The Netherlands. There is a noticeable toning down of the missionary approach to the Jew. The synagogue is said to be the older sister of the church, thus said professor Woudstra.

Terms like "Judaeo-Christian" are used to express the relationship between Christianity and the Old Testament. The church, says professor dr. H. Kraemer, holds a very special relationship towards Israel. But Kraemer posits the same thing with respect to the Islam. Kraemer is comparing religions, and not Testaments. In Reformed orthodoxy the question was always one concerning the unity and the difference between the two testaments, said dr. Woudstra, but in un-Reformed neo-orthodoxy all this has changed.

Professor Woudstra then discussed a statement, issued by the Seelisberg conference, held in 1947 in Switzerland between Roman Catholics, Protestants, and Jews. This conference issued a statement which goes as follows: "It must be recalled that one and the same God speaks to us in the Old and the New Testament." Dr. Woudstra proceeded to offer an analysis of this statement, based on a book by a Jewish scholar H. J. Schoeps, of Erlangen. Jews can make such a statement without changing their Jewish faith or accepting Christ as their Savior. For Christians to make a joint statement with Jews of this sort, issued by the Seelisberg conference, constitutes a threat to the unique claim which Christianity must lay to being the sole interpreter of the true meaning of the Old Testament. The term "Judaeo-Christian" either says far too much or it says far too little. It says too much if it is taken to mean to hyphenate two religions, Judaism and Christianity, but if it wants to express something of the unbreakable unity between the two testaments, it doesn't say enough. The Christian church did not at some time during her history decide, somewhat belatedly, that it was going to accept the Old Testament. The Christian Church could never have existed without the Old Testament. The Old Testament itself provides the most powerful argument for its continuation as part of the Christian canon, argued professor Woudstra.

This contention must be demonstrated in part from the New Testament but that does not change the validity of the contention. The Reformed student of the Old Testament comes to his task at a time when Old Testament scholarship is badly divided on almost every major issue of interpretation. The Reformed faith is uniquely suited to make its contribution to the study of the Old Testament, concluded professor Woudstra.

ADDRESS PROF. DEKKER

Professor H. Dekker, after having been introduced by professor Martin Monsma, associate professor of practical theology at Calvin Seminary, presented an address entitled "Love for Fellow Men as Motive for Missions."

Professor Dekker dealt with the motive for missions. Many writers have attempted to answer this question, and came up with motives such as romantic, humanitarian, ascetic, the motive of command, of compassion, of inner compulsion, but the proper motive is, thus said professor Dekker, love, the only legitimate motive for anything we say or do. It includes whatever is legitimate in our motivation for missions. This principle may be convincingly proven from Scripture. One of Paul's most powerful statements of this kind — 1 Thess. 1:7-9, Acts 20:31, Romans 9:3 and 10:1 — is the one found in Romans: "I could wish that I myself were accursed and cut off from Christ for the sake of my brethren, my kinsmen by race." This calls, however, for deeper analysis. Actually Paul and the other apostles say very little about their motivations for missions. They do not even mention obedience to the great commission. Two of the most significant of Paul's statements on his deeper motivation are 1 Cor. 9:16 where he says: "Necessity is laid upon me," and 2 Cor. 5:14, where he says "The love of Christ controls us." Paul was under an inner constraint which was the love of Christ.

Now we see Paul's love for fellow man on a more basic level. It is not mere good will, affection for people, or concern for their needs, not even merely a desire for their salvation. It is not his love for others, but the love of Christ for them which forms his motive. Even more deeply, it is the presence of Christ which provides the impulse, the necessity for spreading the Gospel. Thus we see that ultimately our missionary motive is Christ. Christ is in his disciples, in his church, in his witnesses, Christ in us - - - this is the motive for missions.

WHY CHRIST CAME

This fact proves beyond doubt that our motive must be the love of Christ for mankind. For if the indwelling of Christ himself is our motive, his motive for his mission must necessarily be our motive for our mission. Why did he come as the divine missionary? It was in love. The Father gave in love, the Son came in love (John 3:16, 17, Luke 19-10, Matthew 20:28, 1 John 4:9-10). Notably it was when he had compassion on the multitudes that he said: "Pray therefore the Lord of the harvest to send out laborers into his harvest." The motive of the reapers must be the same as the motive of the Lord of the harvest. That one motive is love.

DETRACTION OF GOD'S GLORY?

Does the motive of love for fellow men detract from the glory of God? Indeed not. The glory of God is not actually our motive. It is our aim. And surely God is glorified by missions which are motivated by his love. Neither is the motive of love for fellow man anthropocentric as some have said. For is there anything more theocentric than the love of God?

Is there anything more directly at the heart of God than his love? When we are motivated by the love of God in Christ, our mission is indeed theocentric.

Not the love of man for man but the love of God for man — eternal, holy, sovereign and free — this is the true, sufficient, and effectual motive for our missions, concluded prof. Dekker.

The Toronto District Christian Highschool
is in very urgent need of a
TEACHER,
per February 1, 1964,
to teach History and French in Grades 9 & 10.
Minimum requirements: B.A. degree.
Send applications immediately to: Mr. F. J. Reinders, Chairman, 85 Shendale Drive, Rexdale, Ont., Canada.

Kerknieuws

CHR. REF. CHURCH

Beroepen

te Hamilton I, Ont., J. C. Verbrugge te Bowmanville, Ont.

Bedankt

voor Williamsburg, Ont., L. Slofstra te Clinton, Ont.

voor Acton, Ont., D. J. Scholten te Brantford, Ont.

FREE CHR. REF. CHURCH

Beroepen

te London en Mitchell, Ont., J. P. VandenBoomgaard te Sneek, Holland.

RADIO NIEUWS

Kerkdiensten van Christian Reformed Churches zullen worden uitgezonden over Radio CKLB, dial 1350, Oshawa. De eerste dienst op zondag 1 december van 11.00-12.00, de tweede dienst veertien dagen later, en zo telkens om de veertien dagen.

HULDIGING REV. EN MRS. F. GUILLAUME

Op vrijdag 15 november j.l. vierde de Rehoboth Christian Reformed Church in Toronto feest. Deze datum was gekozen om als gemeente drie jubilea te vieren, namelijk het 25-jarig huwelijksfeest van Rev. en Mrs. F. Guillaume, het 35-jarig ambtsjubileum van Rev. Guillaume en het feit, dat hij 10 jaar predikant is geweest bij de Rehoboth Christian Reformed Church (vroeger genaamd de Annette St. Chr. Ref. Church).

Behalve de gemeente zelf waren velen genodigd en gaven anderen blijk van hun belangstelling, zodat het nieuwe kerkgebouw aan de Burnhamthorpe Road vrijwel geheel gevuld was.

Het is voor de gemeente zowel als voor het jubilerende echtpaar een onvergetelijke avond geworden. Een kerkelijke gemeente is niet altijd in de gelegenheid om haar waardering voor haar predikant tot uiting te brengen, althans niet als gemeente, en een predikant tast vaak in het duister wat betreft de waardering voor zijn werk. De Rehoboth kerk heeft deze gelegenheid dan ook dankbaar aangegrepen om op duidelijke wijze te doen blijken wat zij van haar dominee en zijn vrouw denkt. Bovendien — en dit kan niet onopgemerkt blijven — deze kerk heeft doen zien, dat zij verscheidene talentvolle mensen onder haar leden telt.

De avond stond onder leiding van de tweede voorzitter van de kerkeraad, Mr. C. C. Vanderiet, terwijl het koor "Rejoice in the Lord" onder leiding van Mr. M. De Groot zijn medewerking verleende. Dit is een wat stereotiepe uitdrukking, maar deze muzikale medewerking was buitengewoon goed.

Verschillende sprekers voerden het woord en boden hun gelukwensen aan. Daarna presenteerde Mr. D. Van Leeuwen namens de gemeente, met welgekozen woorden, enige geschenken aan. Rev. en Mrs. Guillaume werden verrast met een schrijfmachine, een filmprojector met screen, terwijl het geheel werd afgerond met een enveloppe, waarvan de inhoud uiteraard niet werd onthuld.

Het hoogtepunt van de avond was echter een speciaal voor deze gelegenheid geschreven "pageant", waarin de historie op min of meer dramatische wijze werd weergegeven. Een buitengewoon verdienstelijk stuk, dat eveneens op buitengewoon verzorgde wijze werd gegeven. Nadat in het kort de ambtsbediening van Rev. Guillaume in Nederland voor de tweede wereldoorlog werd gememoreerd, kwam vooral de oorlogstijd zelf sterk naar voren. Zoals wellicht bekend heeft Rev. Guillaume gevangen gezeten in het Duitse kamp Dachau. De auteur en de spelers in deze pageant gaven op zeer verzorgde wijze deze tijd weer, zonder onnodig oude wonden te openen. Dit was ons inziens het beste deel van het stuk, al was ook het verdere gedeelte, waarin speciaal de ambtsbediening in Toronto werd weergegeven, zeer apart en op hoogstaand niveau. De solo- en koorzang waren prachtig in het stuk verweven en de pianobegeleiding was meesterlijk. De Rehoboth kerk heeft talenten onder de gemeenteleden en het moet voor Rev. en Mrs. Guillaume een weldaad zijn geweest, dat deze talenten zich zo voor hun feest hebben ingezet.

Na het officiële programma volgde een ongedwongen "social hour" in de annex van de kerk.

MR. P. SPEELMAN

The Board of tne Toronto District Highschool announces the appointment of Mr. Peter Speelman from Rexdale as its part-time financial secretary.

Mr. Speelman, who came to Canada in 1953, studied at the University of Amsterdam. For the past ten years he has been associated with the Philips Electronics Industries of Canada Ltd.

The movement to establish Christian Educational Institutions in Canada has found in Mr. Speelman a dedicated and energetic leader. Positions such as chairman of the Timothy Christian School and the first chairman of the A.R.S.S. were held by him.

Expansion of the Toronto District Christian Highschool in the near future will no doubt benefit by the work of Mr. Speelman.

Your Church in Action

We have been asked to publish the following letter:

DID YOU KNOW THAT . . .

- The United Nations Secretariat estimates the world's population at about 3,150,000,000 at mid 1962, an increase of 81,000,000 in a year! lation is undernourished, and this situation is aggravated every day by twice the number of new births than deaths.
- Many poor Korean mothers abandon their new born babies in the desperate hope that someone else will be able to take care of them, rather than see them die from malnutrition. In one Korean city alone, Seoul, more than 100 babies are abandoned each month and in May 1963 the number rose to 240.
- When a change in the United States Immigration Law prevented Korean orphans to be sent to the U.S. the Seoul City Hall opened a Municipal Baby's Home in 1961, where 50 to 70 babies were crowded in a room. There were no doctors, nor nurses, no running water and only teenage girls to care for the babies. Soon these usually healthy babies lost weight, had diarrhea, emaciated, dehydrated, and often died. Approximately 160 babies died in March 1961 alone.
- The city of Hong Kong counts 3½ million refugees living in unimaginable crowded quarters.
- More than 100,000 Cuban refugees live in the Miami Florida area. These are lonesome, frightened and poor people separated from their homeland and loved ones who have been left behind in the terror of a Communist regime.
- The Christian Reformed World Relief Committee (CRWRC) was established by the Synod of 1962 in recognition of the priestly task of the Church and its Deacons to relieve the sufferings of the needy of the world that man may be restored as the image-bearer of God.
- CRWRC is sponsoring the following permanent and emergency projects.
- The Good Samaritan Medical and Clothing Center treats some 1200 Cuban Refugees per month and distributes food and clothing to hundreds of needy families. Some 200 refugees attend the Sunday Services conducted by Reverend Nyenhuis while lately it was found necessary to have devotional services in the Clinic to calm the emotional tension of refugees who are worried about their loved ones in Cuba.
- Dr. Boelens and Dr. Ten Have, presently in the U.S. carry on a mobile clinic in the slum areas of Seoul, where extreme poverty reigns supreme. Families live in shacks often as many as eight in an 8 foot area. The doctors treat about 1200 patients per month by fifteen Korean nurses.
- CAPOK is the Christian Adoption Program of Korea, through which organization Christian Korean families are found to adopt abandoned babies.
- The Chicago Clothing Center opened its doors in March 1963 and already has processed more than 100,000 lbs. of clothing, which was donated by Churches in the U.S. and Canada.
- Typhoons caused havoc and death in the following emergency areas:

Korea CRWRC shipped 40,000 lbs. of bulgur (a specially processed wheat), 8000 lbs. of clothing and $1,168.00 worth of cholera vaccine.
Guam CRWRC collected $34,000 to rebuild the destroyed Foreign Chapel Mission.
Formosa CRWRC shipped per U.S. Air Force 20,000 lbs. of bulgur and clothing.
Haiti CRWRC donated 5000 lbs. of clothing from the Miami Good Samaritan Center.

- The Children's Meals Program of Hong Kong received a $1,000.00 gift from the CRWRC. The needs in Hong Kong are being studied.
- To be able to meet the continuing needs of the Good Samaritan Center and the mobile clinic and adoption program in Korea, the CRWRC needs your financial support and faithful prayer. More than $190,000.00 is needed per year to cover CRWRC's permanent and emergency operations.
- You can help! November 24th is CRWRC Sunday, when a special CRWRC diaconal collection will be taken in all Christian Reformed Churches in Canada and the U.S.A.

Prayer Requests

1) Pray that God may continue to bless the Good Samaritan work in Miami through which many have come to know Jesus Christ.
2) Pray for Korean Christian families to adopt babies.

STEEDS MEER BUITENLANDSE STUDENTEN IN AMERIKA

Het aantal buitenlandse studenten aan de Amerikaanse universiteiten en colleges is in de afgelopen tien jaar bijna verdubbeld. Waren er in het cursusjaar 1952/1953 ongeveer 34.000 buitenlandse studenten in de Verenigde Staten, in het jaar 1962/1963 waren dat er 64.705. Verhoudingsgewijs zijn de aantallen naar land van herkomst nogal gewijzigd. Was 10 jaar geleden 23% afkomstig uit Europa, nu is dat 12%, Latijns-Amerika daalde van 23% tot 17%, het Verre Oosten steeg van 29% tot 37%. Afrika steeg van 3% tot 11%. Ook door verschillende uitwisselingsschema's zijn er voor kortere tijd vele studenten in de Verenigde Staten.

— Centraal Weekblad.

HOLLAND LIFE UITSTEKEND JAAR IN CANADA

Op 15 november 1963 was het negen jaar geleden dat Holland Life Insurance Society Ltd. — het Canadese bedrijf van de Hollandse Sociëteit van Levensverzekeringen N.V., Anno 1807 — haar werkzaamheden in Canada begon.

In het afgelopen jaar was het bedrag aan nieuw ontvangen premie-inkomen meer dan 50% hoger dan in het jaar daarvoor, waardoor het totale premie-inkomen thans bedraagt $ 1,040,000. Het verzekerd bedrag steeg tot $ 68,900.000.

Drie nieuwe bijkantoren werden in het afgelopen jaar geopend: in St. Catharines (Ontario), in Toronto (derde kantoor) en in Montreal (derde kantoor), waardoor er nu tien bijkantoren zijn in de provincies Ontario, Quebec, British Columbia en Alberta.

De Directie in Canada bestaat uit: Mr. J. C. Tupker, General Manager; D. E. McLeod, B.A., LL.B., Assistant General Manager; A. de Hullu, Math. Drs., Actuaris. De Canadian Advisory Board bestaat uit: Alex. McD. McBain en T. S. Johnston, Toronto; Roger DeSerres, B.Com., Montreal.

Mannenpraat

VERZAMELEN EN OVERDAAD SCHAADT

In C.C. van 11 oktober j.l. kwamen onder deze rubriek en onder Immigranten-mijmeringen twee artikelen voor die we nog eens nader zullen bespreken. Het ging over "verzamelen" en over "overdaad schaadt". Voorop willen we even dit zeggen, dat het niet onze bedoeling is om kritiek, dat wil zeggen afbrekende kritiek, op beide artikelen te geven. Ze geven ons en in "Verzamelen" en in "Overdaad schaadt" een zeer uitstekende weergave van wat onder ons zou moeten gedaan worden en wat niet gedaan zou moeten worden.

Om te beginnen met het eerste; de schrijver wekt ons op om voor de mannenverenigingen zowel de onderwerpen als de vergaderingen zo gezellig mogelijk te maken en hij geeft daarbij verschillende gedachten weer. We zijn ons er wel terdege van bewust dat ook op de mannenvereniging het teveel op bepaalde personen aankomt. Het zijn steeds maar weer dezelfden die de zaak gaande moeten houden, terwijl er nog maar al te veel zijn die toeschouwer zijn. Het is net als bij een sportwedstrijd. Er zijn maar enkelen die aan het spel deelnemen terwijl velen langs het lijntje staan. Men tracht dan wel nauwkeurig het spel gade te slaan en commentaar te leveren op de fouten die begaan worden, maar zelf meespelen, ho maar. Kijk broeders, dat moest onder ons zo niet zijn. Wij allen staan immers in dienst van onze Koning. We kunnen in deze strijd nu eenmaal geen toeschouwer zijn, maar er wordt van ons geëist dat we zullen meebouwen.

Onlangs zei een dominee in zijn preek, die hij hield naar aanleiding van de bouw van Jeruzalem's muren in de dagen van Nehemia, dat we allen mee moeten bouwen aan Jeruzalem's muur en dat dit voor hen die altijd meebouwden wel een teleurstelling was en dat er zovelen zijn die dit niet doen. We zullen daarom dubbel ons best moeten doen het werk voortgang te doen vinden. Teveel werk wordt gelegd op de schouders van enkelen. Zodoende krijgen we het grote gevaar waarover Arie in Immigranten-mijmeringen schreef. In hoofdzaak schreef hij over het teveel vergaderen van verschillende verenigingen zodat het gezin er onder gaat lijden. Maar is met het oog op het teveel werk op de schouders leggen van enkelen het dan geen wonder dat het gezinsleven van deze mensen tekort komt? Dat moet onder ons niet zo zijn. Allen moeten we meebouwen aan de komst van het rijk Gods. Voor een ieder is er een taak. We kunnen niet allen in de voorste gelederen staan in de strijd om de voortgang van dat rijk. Maar we kunnen toch wel minstens meewerken aan de voortgang van de mannenverenigingen of aan de totstandkoming van een Christelijke School of High School. Dat behoeft heus niet altijd door dezelfde personen te gebeuren. Als er meer concentratie van werkkrachten op het terrein van Gods Koninkrijk betracht werd, en we niet altijd op de onwil van velen stuitten, dan zou er inderdaad voor het gezin genoeg tijd overblijven voor de werkers. En als we dan eens wat meer onze vergaderingen van de verschillende verenigingen spreidden (ik bedoel van niet alle in dezelfde week vergaderen), dan zou er al een heel groot bezwaar wegvallen. Zouden we het niet proberen om in alle gemeenten het zover te krijgen dat we het werk niet op enkelen afschuiven maar dat allen meedoen en het vergaderen meer gaan uitspreiden? Werkelijk, het komt de verenigingen en de werkers ten goede. En dan willen we eindigen met deze twee woorden: We gaan verzamelen! maar zo, dat overdaad niet schaadt!

T. Marcus.

(Alle inzendingen voor deze rubriek te zenden aan T. Schinkel, Amherstburg, R.R. 1, Ont.)

BOEKBESPREKING

"VOORDAT HET WINTER WORDT", G. Mulder. Uitgave: Bosch en Keuning N.V., Baarn.

Dit boek van de B.K.-Boekenkring beleefde reeds zijn tweede druk. Het kwam oorspronkelijk uit in het Fries onder de titel "Romten en paed". (Maar vraag nu niet wat dat betekent, m'n Fries is een beetje roestig!) De Nederlandse bewerking is van Aize de Visser en zoals gewoonlijk zeer goed.

De vrouwelijke hoofdpersoon is Boukje Nazomer, een kwieke weduwe van een jaar of veertig, met een "outlook", die nooit verder heeft gereikt dan de grenzen van het dorp. Haar bestaantje rolde zaal en vredig voort. Tot ze een nieuwe huisbaas kreeg, die vlak naast haar kwam wonen in het oude dubbelhuis. Zijn naam is Reimer de Herfst en hij is een knappe vrijgezel van rond de zestig. Als Boukje hem wat beter leert kennen, vindt ze hem een zonderling heerschap. Hij vraagt haar om de haverklap op de koffie en draait dan prachtige klassieke platen of schreeuwende jazz voor haar, hij houdt er kippen en een degelijke heilgymnastiek op na, hij leest veel en is in alles geïnteresseerd, hij flapt er de zotste dingen uit, maar kan ook heel serieus over geloofszaken praten en vertellen over zijn eigen boeiend leven. Kortom: een fascinerende persoonlijkheid! Ondanks haar stugge houding weet Boukje zich onweerstaanbaar aangetrokken. Als een tovenaar ontsluit Reimer voor haar de deur naar de wijde - wijde wereld en brengt onrust en tot nu toe ongekende verlangens in haar bestaan. Arme Boukje, ze raakt de draad kwijt...

Laat de herfstachtige titel U niet afschrikken, lezers, dit boek is goed voor elk seizoen en elke leeftijd. Mr. Mulder bezit sinds lang een reputatie als verteller, maar in deze roman heeft hij zichzelf overtroffen: hij leverde twee boeken voor de prijs van één. De levensgeschiedenis van Reimer de Herfst, ex-inspecteur van politie, is kundig gevlochten door de ervaringen van zijn buurvrouw, die er ademloos naar luistert. Beide hoofdpersonen zijn raak getypeerd. Het boek is vlot geschreven en doortrokken van een (Friese) humor, die hartveroverend is. Zorgvuldig lezen is echter wel geboden, anders ontsnappen U de fijne trekjes... en denk maar niet, dat U het slot wel raden kunt. Nee, verboden op de laatste bladzijde te gluren.

"Voordat het winter wordt" is een kostelijk boek, waarvan U zo terloops nog het een en ander zult opsteken. Van de Mulder-humor zult U genieten, ook al hebt U Friesland nog nooit aan de binnenkant gezien. Eerste klas ontspanningslectuur, speciaal aanbevolen voor onze bibliotheken.

T. Van Ameyde.

ABONNEMENTSFORMULIER

Hierbij geef ik op als abonné van Calvinist-Contact

Naam ....

Post-adres ....

....

Aangebracht door: ....

Naam ....

Post-adres ....

....

Aanbrengpremie: ....

Zendt dit formulier met het abonnementsgeld ad $ 4.00 in cash-/money-order/cheque (bij cheque 15¢ extra voor bankkosten) naar "Calvinist-Contact", Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Aan:

Calvinist-Contact, Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

ADRES VERANDERING

NIEUW ADRES:

Naam ....

Post-adres ....

....

....

OUD ADRES:

....

....

"CALVINIST - CONTACT"

PREMIE BOEKEN

HET KOST U NIETS om in het bezit te komen van een aantal mooie en goede boeken. U behoeft alleen het gesprek op Calvinist-Contact te brengen, als U op bezoek bent bij familie of vrienden, die ons blad nog niet lezen. De rest is niet moeilijk. De enige bepaling is, dat U tegelijk met de opgave van het nieuwe abonnement het abonnementsgeld van $ 4.00 opstuurt.

Voor elke nieuwe abonnee die U aanbrengt mag U een der volgende boeken kiezen:

DE ILLEGALE WERKER, door Anne de Vries.
Dit boek geeft een bijzonder belangwekkend aspect van de gehele verzetsstrijd. Het is een treffende, boeiende beschrijving van de typen van illegale werkers, en verder van hun leef- en werkwijze, van hun lotgevallen na arrestatie. Een spannende documentaire.

ENCYCLOPEDIE VAN DE BIJBEL, samengesteld door Dr. C. N. Impeta.
Deze encyclopedie is een handige wegwijzer door de Bijbel. Alle Bijbelse personen, geografische namen, alles wat betrekking heeft op de afzonderlijke Bijbelboeken, cultus en maatschappelijk leven van Oud-Israël, de in de Bijbel genoemde gebruiksvoorwerpen, dieren, planten enz. kunt U hierin vinden met een kort-en-bondige omschrijving. Een uitstekende gids door de Bijbel.

HUMOR VAN DE BIJBEL, door Okke Jager.
Het geheim van de ware humor is te leven in de vreugde van Christus. In dit boekje wordt gepoogd dit aan de lezers duidelijk te maken.

DE BIJBEL ALS BOEK VAN SCHOONHEID, door Dr. B. Wielenga.
Gelovigen maar ook ongelovigen hebben erkend dat de Bijbel een zeer bijzonder boek is. Een boek van onuitputtelijke schoonheid.

JOHANNES CALVIJN, ZIJN LEVEN EN WERK, door Dr. R. Schippers.
Deze biografische schets presenteert treffende bijzonderheden uit het leven en de arbeid van Calvijn.

HEDEN ZO GIJ ZIJN STEM HOORT (Bijbels Dagboek).
Recensie-schrijvers hebben indertijd dit dagboek aanbevolen als een der beste en nog is het niet verouderd.

DE CHRISTENREIS, door John Bunyan.

DE CHRISTINNEREIS, door John Bunyan.
Beroemde boeken van de wereldberoemde schrijver Bunyan. Boeken die hoog zijn aangeschreven in de literaire wereld.

DE BRUG, door K. Norel.
In deze roman tekent de bekende schrijver K. Norel welke moeilijkheden vaak veroorzaakt worden wanneer gezinnen van het platteland naar een grote stad verhuizen. Er is echter vaak een brug om de moeilijkheden te overwinnen.

HEL EN HEMEL VAN DACHAU, door Ds. J. Overduin.
Een boekje waarin de verschrikkingen van het concentratiekamp Dachau gedurende de tweede wereldoorlog worden beschreven, maar waarin vooral ook uitkomt de heerlijkheid van een onwankelbaar geloof in God, zodat het hemelleven reeds aanvangt temidden van Helse tyrannie.

ROME EN DE REFORMATIE (Boeket-reeks)
De Reformatie van de 16e eeuw ligt in het grijze verleden. Daar is nu een keer, zo zeggen velen, een grote kloof tussen Rome en de Reformatie. Het is een afgesloten geheel en men hoeft over eenheid niet meer te denken. Toch moet er een poging blijven bestaan tot het voeren van een eerlijk gesprek tussen de Roomse Kerk en de Kerk van de Reformatie. Dit aantrekkelijk geschreven boekje handelt over dit alleszins belangrijke onderwerp.

OP DE MAN AF (Boeket-reeks)
Dit boekje is geschreven door de bekende Ds. Okke Jager, die inderdaad de kunst verstaat om dingen op de man af te zeggen. In dit boekje zijn toespraken opgenomen welke Ds. Jager heeft gehouden voor de N.C.R.V. en de I.K.O.R. Het is zeer interessante literatuur.

VERLEIDENDE GEESTEN, door Dr. A. B. W. M. Kok.
Een zeldzaam interessant boekje, dat U in het kort op de hoogte brengt met de dwaalleringen van verschillende sectarische richtingen.

Omdat wij tegenwoordig extra pagina's geven in de Engelse taal, zijn voor het aanbrengen van nieuwe abonnees nu ook Engelse boeken verkrijgbaar.

Voor elke nieuwe abonnee die U aanbrengt kunt U een van de volgende "ONE EVENING CONDENSED CHRISTIAN BOOKS" kiezen.

MARTYR OF THE CATACOMBS
An emotion stirring chronicle of the persecution and triumphs of First Century Christians.

CONFLICT WITH DARKNESS
Virginia Blakeslee, vividly portrays the harsh realities of heathen darkness put against the power of God's Word.

AND TO THE ESKIMOS
Stanley Ledyard. The testing and trials of a modern Missionary adventure.

AMAZON MOON
Rosemary Conningham. Deep and practical spiritual lessons drawn from thrilling accounts in the deep Jungles.

WHEN THE BAMBOO SINGS
By experienced Missionary Douglas C. Percy, a true life story of a young African and his love for a maid of another tribe.

JOHN THE BAPTIST
Dr. F. B. Meyer. A clasp between the Old and the New Testament. Portrays humility, courage, devotion.

MARTIN LUTHER THE MAN
Ruth Gordon. The personality of Martin Luther, his character and purpose. The background to his God revealed doctrine of Justification by Faith.

Children's Books

GOD'S GREAT OUTDOORS by Marian Schoolland.
This very well-known authoress takes the boys and girls along with her in nature and tells them about plants, birds, trees, flowers etc. Above all the greatness of the Creator is shown in this book. Age 9 and over.

THE FLASHLIGHT by Jean Fisher.
One of the paperboys in this interesting story found a flashlight, but others took it away. As a result the boys began to distrust each other. However, mother helped to solve the problem. For children 9 years of age and older.
Tom, Lloyd and Dan are three young friends all living on farms. The author has taken the Christmas holidays as

THE GUN by John Vriesinga
setting for this book. With three boys involved and "The Gun" as the title, needless to say, the book is filled with suspense as well as humor. Boys age 7-12.

Voor twee abonnees:

A PREY TO SATAN
A moving story which is often filled with suspense. The main characters in this book are people of the Reformed Church.

IN THE MIRROR
This book is published in connection with the Centennial of the Christian Reformed Church in 1957. Dr. Kromminga reviews what the Christian Reformed Church has done, and ought to do. "In the Mirror" reflects theories and ideas which are sound in doctrine and wise in counsel.

CHRISTIAN COURIER

A SUPPLEMENT TO CALVINIST-CONTACT

Editors: Dr. P. Y. DeJong, Rev. F. Guillaume, (Mrs.) Bernice Schrotenboer, (Mrs.) Ineke Parlevliet.

Managing Editor: D. Farenhorst.

Publisher: Guardian Publishing Co. Ltd., Box 312, Station B, Hamilton, Ont. Phone 547-1488 and 547-1489.

RUSSIAN TRAWLER FOLLOWED NATO EXERCISES

The Russians have shown exceptional interest in the NATO exercises, which recently took place in the North Sea.
Our picture shows a Russian fishing-trawler, having less fishing gear than observation apparatuses, from which the Russian "fishermen" closely observed the exercises.

Suppose

THAT COMMUNISM WILL COLLAPSE...

Just imagine that within a decade the world will be delivered from communism. Not only the people who live under the iron fist of this dictatorial system will be free again, but the whole world will breathe a sigh of relief. A thing like that seems almost impossible. Yet there are signs which point into the direction of a collapse of the communist system. Suppose that these signs lead to a liberation from this terror, would there be anything left to fight, to hope and to pray for?

Let's take a closer look at what is happening behind the iron curtain right now.

In the first place it seems that this iron curtain is becoming rusty, and that there are holes here and there. More and more news is leaking through. No wonder though, Russia is knocking at the Western doors, because its people is hungry. China has done this before already. If it was difficult to understand from the Chinese, it is more difficult to take it from the Russians. Certainly, weather conditions have been bad in East Europe, but one bad season can hardly have had such a disastrous influence. Russia has, for years, been the storehouse for wheat for all of Europe. To retain and if possible expand this position, the country has poured billions of rubles into the "virgin lands" east of the Urals, in order to grow more grain. But it seems that the entire endeavour has become a failure. This year the output was (officially) 18% lower than last year. And the winds can blow strong in the Ural, which means erosion.

For a long time Mr. K. has assured the world that the communist system would prove to work, and that the "west" would be convinced by its results. The farmers in Russia, however, apparently do not find it worth their effort to work for the collective farms. They produce much more on the tiny private plots which the government allows them. These private plots together form only 2% of Russia's productive soil. Yet this small percentage provides the country with more than 40% of its milk, meat, fresh vegetables and potatoes, according to U.S. News & World Report. This result is the more significant if we consider that in Russia 40 out of a 100 workers work on farms.

It is, however, not only the agricultural situation, which points to a failure in the communist system. The race in arms, which for a long time was considered to use the best of the energy and money of the U.S.S.R. and about which especially the United States was worrying, seems no longer to be ahead of Uncle Sam. Instead, the Russians seem to be behind in missile production. Moreover, the economical failure has put a stop to Russian space exploration and the moon race is not prominent on the Russian list any longer.

The recent difficulties at the Berlin Wall do not indicate Russian power, but rather a diplomatic maneuver to show off. By now the world knows a little about the deplorable situation. In order to avoid that this will be interpreted as a sign of weakness, the Russians found it convenient to display power. Nevertheless, the holdup of the American convoy failed to impress world opinion.

It is clear enough that the satellite experiments, in Czechoslovakia and East Germany in particular, have resulted into a downfall of the two countries, both were highly industrialized and prosperous before the Russians moved in.

The American worker takes home approximately three times as much money as does his Russian col-

(Continued next page)

EXPANSION

Each life has its stepping stone, stumbling blocks, and mile-stones. A paper such as ours has them also. It is a year ago this month, that we decided to add the "Christian Courier" as an English addition to Calvinist-Contact. We have therefore, passed our first milestone.

It is not a matter of pride, for which we pause a moment on this occasion. It is quite possible that our efforts might have been discontinued, had it not been for the encouragement of many readers to keep on. It is this encouragement which dares us to take an even bolder step in expanding the Christian Courier to an eight-page weekly, as of now.

This, of course, does not make our paper big as men count bigness. Professor G. J. Spykman once said that our hope of blessing does not lie in our massiveness, but in our message. We fully realize that the extension of our paper is a stepping stone, by which we press on to the next milestone, and this again will be done with much stumbling. However, the work of the christian press is a matter of faith in which we wish all our subscribers to share. We also hope that many new subscribers will put their shoulders to the wheel.

Due to this expansion, we are able to present two new departments to our readers which, no doubt, will have widespread interest.

Every other week from now on we will publish articles dealing with the relationship between parents and children. Dr. J. Waterink, professor emeritus in paedagogy at the Free University of Amsterdam, has written numerous articles on education both at home and at school. Many of these articles have originally been published in "Moeder", a monthly magazine for practical paedagogy. With sincere gratitude both to the author and the publishers of "Moeder", we announce that permission has been granted us to revise and translate these articles for our paper. We are grateful that in this way our readers may profit from the wisdom and practical advice of Professor Waterink.

(Continued next page)

SUPPOSE THAT COMMUNISM WILL COLLAPSE...

(Continued)

league. Out of every one hundred Americans 36 own a car, while in Russia not even one out of one hundred has a automobile.

As far as the satellites are concerned, there is not one that has prospered under the Russian regime. The latest member of the family, Cuba, is a real burden to Mr. K. Millions and millions of dollars have been and are being put into the island with no real and lasting result.

It may be so that these and similar reports come in with a background of wishful thinking. We are inclined to believe the things we hope will happen. We are against communism, especially because we are Christians. Apart from any economical or social consideration, the very fact that communism is based on a denial of and a rebellion against God, made us to be the most outspoken opponents of communism.

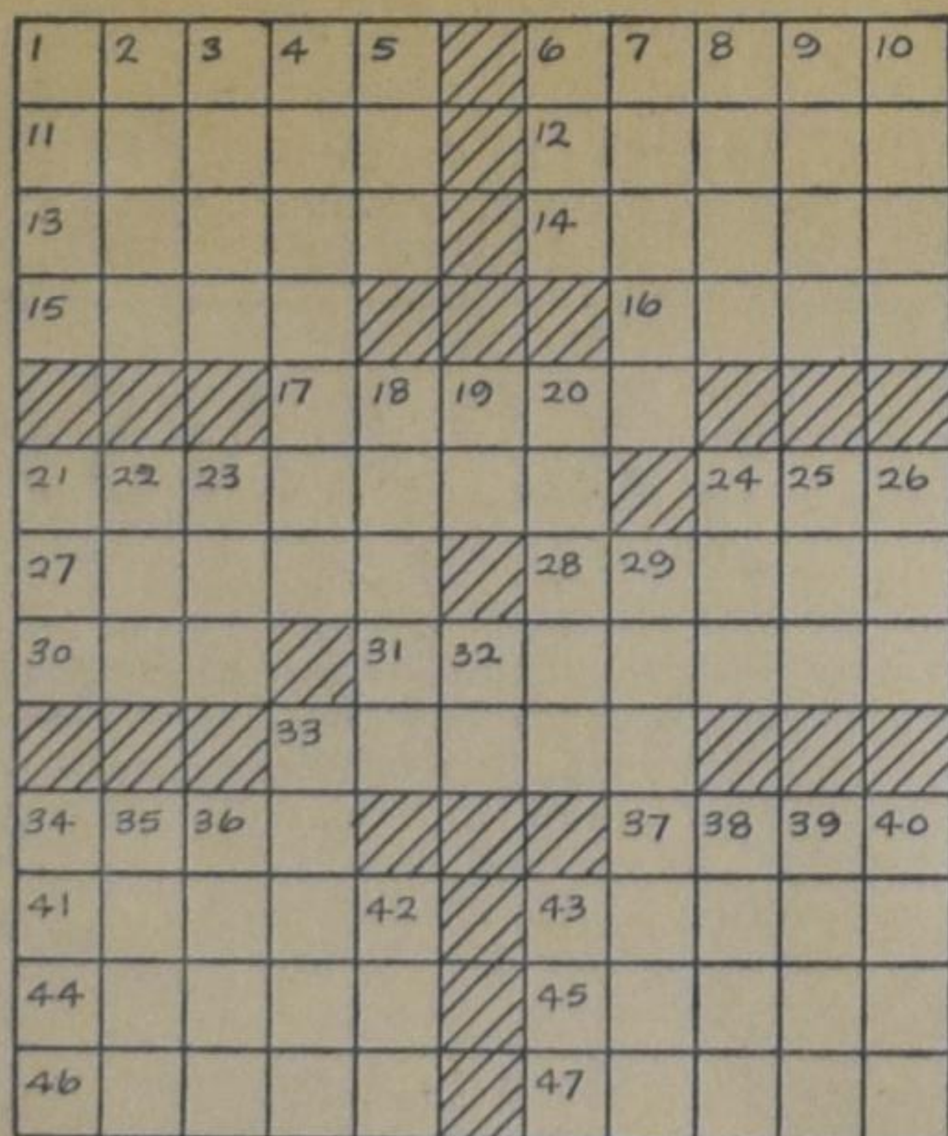
We should be sober enough, however, not to think that communism will be taken away overnight. If it's going to collapse, it will take years before its rulers will give in. The history of Hitler's "Dritte Reich" is still too fresh in our memory.

But suppose that it will happen, suppose that communism will be replaced by democracy, what then? Are we then satisfied? Do we believe that the demonic powers are overthrown? Are we heading for days of peace and prosperity and social security? Then, would there be anything left to fight, to hope and to pray for?

For the Christian one thing stands out: the Kingdom is coming, "it is already among you." Communism at least puts us on the alert. We see its danger. If the course of history would bring communism to a collapse, and if it would bring democracy to the top, it might well be that the time has come for the Church of Jesus Christ to be even more on its guard. Neither prosperity nor democracy, but faith will conquer the world. And it will be exactly that faith for which "the Son of man" will look, when He returns on the clouds of heaven.

D. Farenhorst.

Cross Word Puzzle

ACROSS

1. Like piecrust, in texture
6. Gambler: colloq.
11. Asiatic plant
12. Ghostlike
13. Catkin
14. Kind of lily
15. To be undecided
16. Dregs
17. Grates
21. Good-by: colloq.
24. Man's nickname
27. Flocks
28. Ligneous
30. Hindu title
31. Singleness
33. Laugh boisterously
34. Male red deer
37. —— mater
41. English author
43. Bay window
44. A prime mover
45. One of Columbus ships
46. Shabby
47. Carries

DOWN

1. Tighten: naut.
2. Halt
3. So be it
4. Related
5. Still
6. Dry, as wine
7. Sounds, as church bells
8. Voided escutcheon
9. Vex
10. Afternoon receptions
18. Malicious burning of a building
19. Yes: Sp.
20. Might
21. Rolled tea
22. Call to attract attention
23. Epoch
24. Garden tool
25. Public notices
26. Lily
29. Canadian province
32. Negative reply
33. Endured
34. Garment borders
35. Genus of lily
36. Ceremony
38. Fluff
39. Apportion
40. Exclamation
42. Test
43. Choose

Let's Play Chess

Editor: Mr. C. HESS

SEPTEMBER LADDER

Problems:	76	77	78	79	Subtotal	Previous	
Points:	2	3	4	2	11	total	Total
M. De Jong, Stirling, Ont.	2	3	0	2	7	83	90 Winner!
W. F. Stokdijk, Old Barns, N.S.	2	3	0	2	7	81	88
G. Bloemendal, Toronto, Ont.	2	3	2	2	9	72	81
K. VanKooy, Guelph, Ont.	0	3	0	2	5	71	76
F. Tolsma, Vauxhall, Ont.	2			2	4	65	69
E. H. Langendoen, St. Catharines, Ont.	2			2	4	62	66
E. Smit, Bowmanville, Ont.	no answer (1st)					53	53
B. DeMik, Hamilton, Ont.	stays					52	52
A. Guillaume, (II) Toronto, Ont.	2	3	4	2	11	36	47
A. Schuitema, Barrie, Ont.	2	3		2	7	38	45
H. Postma, Port Williams, N.S.	2	3	4	2	11	32	43
J. Byl, Burnaby, B.C.	2	3	3	2	10	31	41
M. Visser, Duncan, B.C.	no answer (1st)					35	35
J. Wierda, Winnipeg, Man.	2	0	0	2	4	27	31
J. Binnema, Rocky Mt. Hse., Alta.	no answer (1st)					31	31
J. VanDam, Redcliffe, Alta.	stays					26	26
J. A. Meiboom, Carrying Pl., Ont.	no answer (1st)					25	25
H. Geerlof, (I) Smithville, Ont.	2	3		2	7	8	15
J. Diemer, Edmonton, Alta.	no answer (2nd)					14	14
Dr. T. VanDeursen, (I) The Hague, Neth.	2	3	3	2	10	102	10
J. Heikamp, (I) Burlington, Ont.	2	3	3	2	10	99	10
G. Heebink, Brantford, Ont.	0	0	2	2	4	1	5
W. Triemstra, (I) Ottawa, Ont.	no answer (1st)					95	0
K. Bylsma, (I) Iroquois, Ont.	no answer (1st)					91	0

REMARKS

First of all we wish to extend congratulations to the Winner of this month, M. DeJong, who reached exactly the goal of 90 points. Our editor will send you a book in the field of chess as a reward of your tough endurance. Of course, we hope you will stay in our circle.

Two winners of last time did not return as yet. The percentage of "no answers" is much too big in our small number. We lost some people, for instance J. M. DeVries and E. VanDonkersgoed. I would appreciate if they would be so kind as to to let me know that they quit.

The climb is not easy, as every contestant knows. The list of subtotals proves it too. However, the standard of our ladder contest should not be under the dignity of a proud chess player. Therefore our contest is as it is and by all means should stay so!

EXPANSION

(Continued)

Another feature, which we are happy to announce, will appear in next week's issue and from then on every other week. A series of articles to be written on vocational guidance. In our time of specialization many young people (and parents alike) find it extremely difficult to choose the right vocation or profession. The daily occupation has much to do with the Christian's life and his service to God. The choice of the right occupation, therefore, is of utmost importance.

We realize that writing about an occupation cannot be exhaustive. It only scratches the surface, and can never take the place of personal counselling. Nevertheless, the description of a field of labour and the information about personal requirements can be of tremendous help in taking the initial step. This is the background of our efforts to provide for this information, and we will do it to the best of our abilities.

We trust that the extension of our paper may prove to be a further step in the development of our work as a christian weekly, which we consider to be service in the Kingdom of God.

The Editors.

PUNISHMENT

ADAPTED FROM AN ARTICLE BY PROF. DR. J. WATERINK

Every now and then it seems that parents disagree with my ideas of bringing up children, and particularly when it comes to the question of "punishment". I was talking to a mother just recently who told me: "If a child does something, which I think is wrong, in other words, which I think the child should not do, then it deserves punishment. I am the mother, and whatever the books say about it is of no importance to me. That child must learn, through my punishment, to behave properly."

I happened to know this mother very well, and knew her to be a sweet and lovely woman. And yet, I think she is unbelievably cruel towards her children. Innocent looking little kittens sometimes have sharp nails.

Through conversations with her and other mothers, it appeared they frequently misinterpret the meaning of the word: naughty. There are a lot of mothers who think a child is naughty or bad, because it does something that is not pleasing to them.

May I, from my practice, give you a few examples? They are little things that happen daily and which could be the cause that parents apply punishment in an unjustifiable manner.

The children: a 3-year-old boy, a girl of 4, and a boy of 6 were playing in the backyard. It had rained earlier in the morning, and their shoes were anything but spotless. Mother was busy washing and waxing the floors, then the children came running in, dirty shoes and all. After this entrance the floor was back to its original state. The oldest boy receives a blow on the ears, the girl is grabbed by the shoulders and shaken roughly. The youngest boy is picked up, his shoes are taken off and is shoved into a room.

The children, who came in the house still excited about their games, do not understand what has really happened. The mother defends her rights to punish the children to me with the following: "It's about time they open their eyes; I work myself blue in the face to keep the house looking decent, and they mess it up in no time."

The mother forgot, that

(a) the children are very young, and that they have been running into the house dozens of times and no one ever said anything.

(b) the situation became unpleasant, because she had just waxed the floors, it had rained earlier in the morning and, therefore, the backyard was extra messy;

(c) the situation became unpleasant for her, but she should not have taken it out on the children;

(d) she, at that moment, did not educate her children in any way, but frightened them, and on top of that, she upset herself.

If, for instance, she had said to her children, "Oh, what a shame, mommy has just cleaned the floor. Your shoes were so very dirty, that now it is all muddy again. Come, let's go and make those shoes nice and clean." And while she was busy helping them clean their shoes, she could have told them that in the future they should pay attention if their shoes were dirty, in which case they should clean them first, otherwise mommy would have to wash the floor all over again. The manner in which she punished was undeserved, and was only a means to spoil something in the child.

Second example. The family is sitting around the dinner table, each child has a glass of chocolate milk by its plate. Eight-year-old Johnny is telling about the going away party they had for the teacher. The children presented the teacher with a book. Johnny wants to demonstrate and show them how big the book was, in his excitement, he knocks over his chocolate milk.

"Naturally," mother remarks, "I've just put on a clean tablecloth. Don't be so clumsy, why don't you watch what you're doing."

Mother grumbles. Johnny wants to excuse himself and says: "I couldn't help it." Mother gets mad because Johnny says, he couldn't help it, if he would only open his eyes. Because mother stays mad, Johnny keeps mumbling and grumbling. It goes on until father sends Johnny to his room. This is another one of those examples. Does mother think that this incident teaches Johnny anything? He has discovered by now the simple fact, that he was sitting at the table with a glass of chocolate milk in front of him.

Ministers have knocked hymnbooks off the pulpit in the heat of their sermons. I witnessed once myself, that a minister swept a glass of water off the pulpit, which didn't leave much of the glass in one piece. I was a young boy at the time, and remember the tension I felt that moment; a tension which changed into a feeling of sympathy towards the minister, because you could see it had mixed him up somewhat.

Could Johnny's mother not have

(Continued on next page.)

PUNISHMENT

(Continued)

remained calm? Can she not understand that she spoils it for the whole family? Does she not realize that it hurts Johnny's character; he is the central figure of an undesirable scene. He certainly did not act on purpose, but only in a moment of negligence, and carelessness.

A carelessness of which adults are often guilty. Does mother never break a glass or teacup? Or Dad, doesn't he spill the gravy once in a while, when he knocks against the gravybowl with his elbow? We shall have to understand, that in punishing the children, we must make a distinction. That distinction come under two headings.

In the first place, the question always remains, are the children breaking God's law, or is it one of our own rules and regulations. A child who tells lies, swears or steals, fully aware of what he or she is doing, is breaking God's law. But, a child who comes home 15 minutes late, who doesn't clean up his or her room, after we have told them so, or one who yells too loud in the house, is breaking one of our rules. A child, who talks in class or comes to school late, or drops a pencil on the floor, or dog-ears his book, breaks rules of order. But a child who gossips about a fellow-student to the teacher sins against the ninth commandment. And in school and in the home, the punishment for breaking these rules is usually more severe than that of breaking the laws of God.

Secondly, we must keep in mind, when bringing discipline into practice, the fact whether or not it was done with intent, whether it was guilty inattentiveness, or excusable inattentiveness, or whether is was a wholly understandable situation, in which inattentiveness or carelessness played no part.

The latter, a wholly understandable situation, in which inattentiveness or carelessness had no place, happened to be the case where the children dirtied mother's freshly washed floor.

In Johnny's case it was excusable inattentiveness.

We are, naturally, not going to punish, when inattentiveness is the cause. We are only going to teach our children how they can attempt to learn to be more attentive.

If mother and father, with the chocolate milk incident, had said, "Well Johnny, now you can see how dangerous gesticulation can be. If, in the future, you want to show us how big something is, just sit back in your chair a little," and if nothing else had been said, then Johnny would have learned something from that experience, then the situation for his education would have served a better purpose.

There are situations where guilty inattentiveness is clearly the case. But also then, it can be dangerous to apply punishment only. Some children concentrate very badly (some adults suffer from the same affliction); and there are children, who become very nervous (again, there are such adults); one does not break the habit of inattentiveness by punishment with this type of child. Punishment makes them less concentrated and more nervous. As a result, the punishment they undergo affects their character for the worse, because they get a feeling of helplessness. They have a feeling, that they are helpless against the situation, and that they are always punished, without being able to do anything about it.

In cases of guilty inattentiveness, there is a need of great pedagogic (educational) wisdom necessary to help the child find the right attitude. One must judge the case completely out of the child's personality.

It is different, of course, when intention plays a role. When a boy is told that he may not leave the house, but he very much wants to go to a game, and he knows full well that he is not allowed to do so, but disregards the order and goes out anyway, then he is still only breaking a rule, but the breaking of this rule takes on a sinful character, because he is purposely disobedient to his parents. In such a case punishment may not only, but must be applied. Though every wise educator will, with the execution of the punishment, keep in mind all the factors which are of importance. The circumstances under which this breach of the rule happened, must be kept in mind at all times. There is a possibility that the parents were not quite fair when they imposed the rule.

Some parents allow certain things dozens of times without comment, and then get the feeling something is going wrong, they suddenly impose a rule, so that the child does not understand why it is not allowed to do that certain thing anymore, whereas it had never been forbidden before.

In that case, the parents will have to take into consideration their own inconsistency. They will have to understand that it is mostly their fault the child broke the rule.

And so there are many examples to give for a variety of circumstances which would influence the nature and extent of the punishment.

Parents must realize that they are accountable for the punishment imposed on the child. All punishment must be accounted for as educational (pedagogical).

And punishment may be applied only, if there is an actual breaking of the law and rules.

Our punishing also must grow out of love to God, and love towards the child.

TWO MILLION REACHED BY CORRESPONDENCE

Reports from the Spanish Light of Life Correspondence Course headquarters in San Jose, Costa Rica, show that lessons on the Gospel of John were sent to more than 60,000 new students in Latin America and Spain during 1962... Dr. Don W. Hillis, associate director of The Evangelical Alliance Mission (TEAM), who originated the course on the Gospel of John, states that over two million people have been contacted for Christ by the Light of Life Courses worldwide.

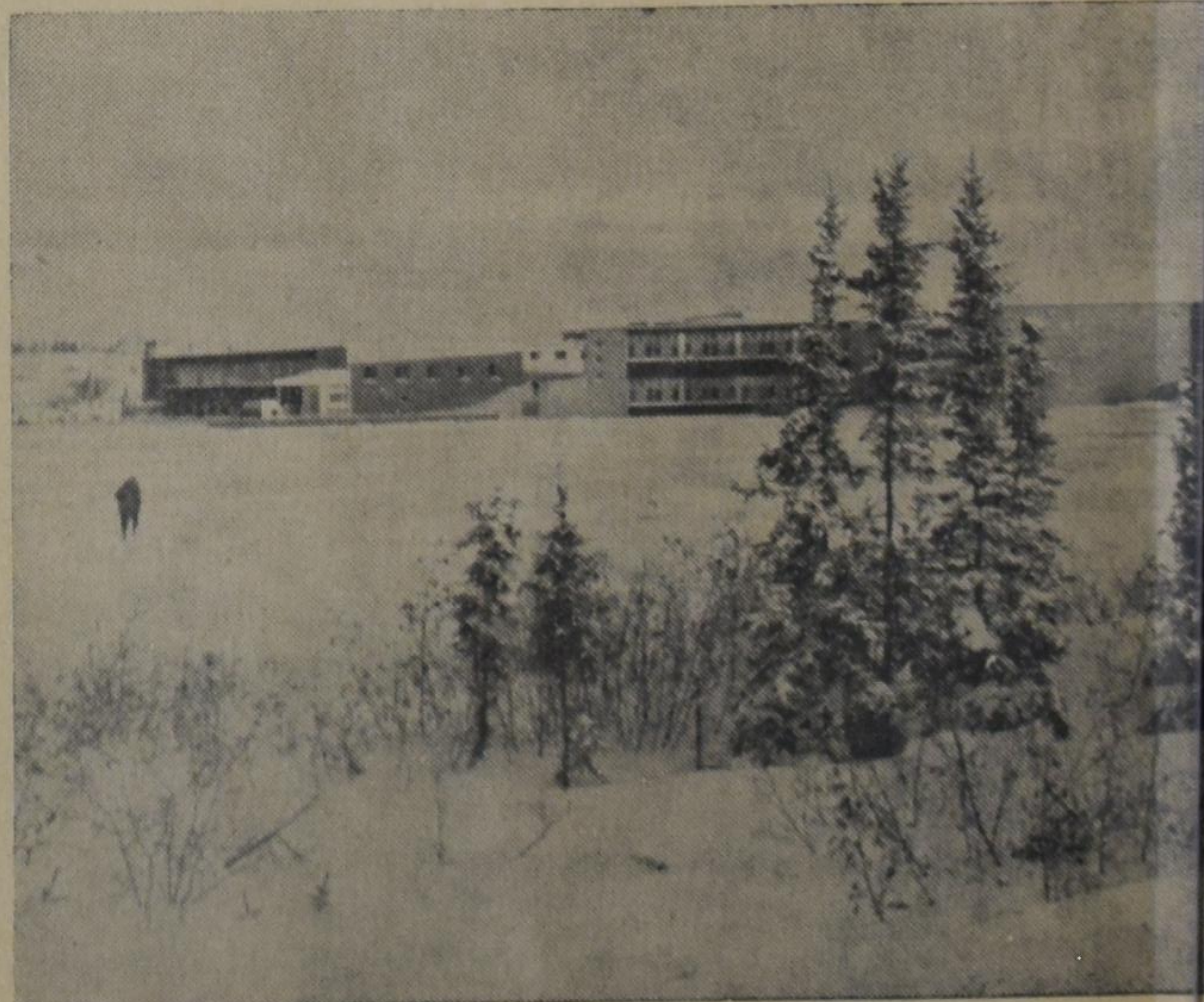
YELLOWKNIFE,

Beverly Mitchell, 16-year old Loucheux Indian from the Aklavik district listens with rapt attention to instruction in art class.

At Yellowknife in the Northwest Territories, the Sir John Franklin School offers an educational program unique in Canada. Both senior academic courses and a wide variety of vocational training classes are offered to the students who came from remote outposts of the northland. Students of Indian, Eskimo and white parentage are part of an unusual expirement in highschool training.

SIR JOHN F

Seven-hund
Edmonton, o
Great Slave
Yellowknife,
pearance 25
rush settleme
of a unique
designed to
portunities
students.

This rema
school open
John Frankl
offering bot
tional course
dents from
northland. F
mountains
Whale Rive
in the Arctic
of Eskimo, I
descent have
but thriving

Its succes
ond school
Baffin Islan
problem, fo
mutual inter
social life
ability is ab
students gen
cific plans
The school
yearly some
who intend
Canada.

Students
Northwest
modation is
are selected
aptitude. T
need a skil
and academ
stand moder
Education
barriers of

This sen
prises acade
cial course

BRIDGING GAP BETWEEN THREE WORLDS.

RANKLIN SCHOOL

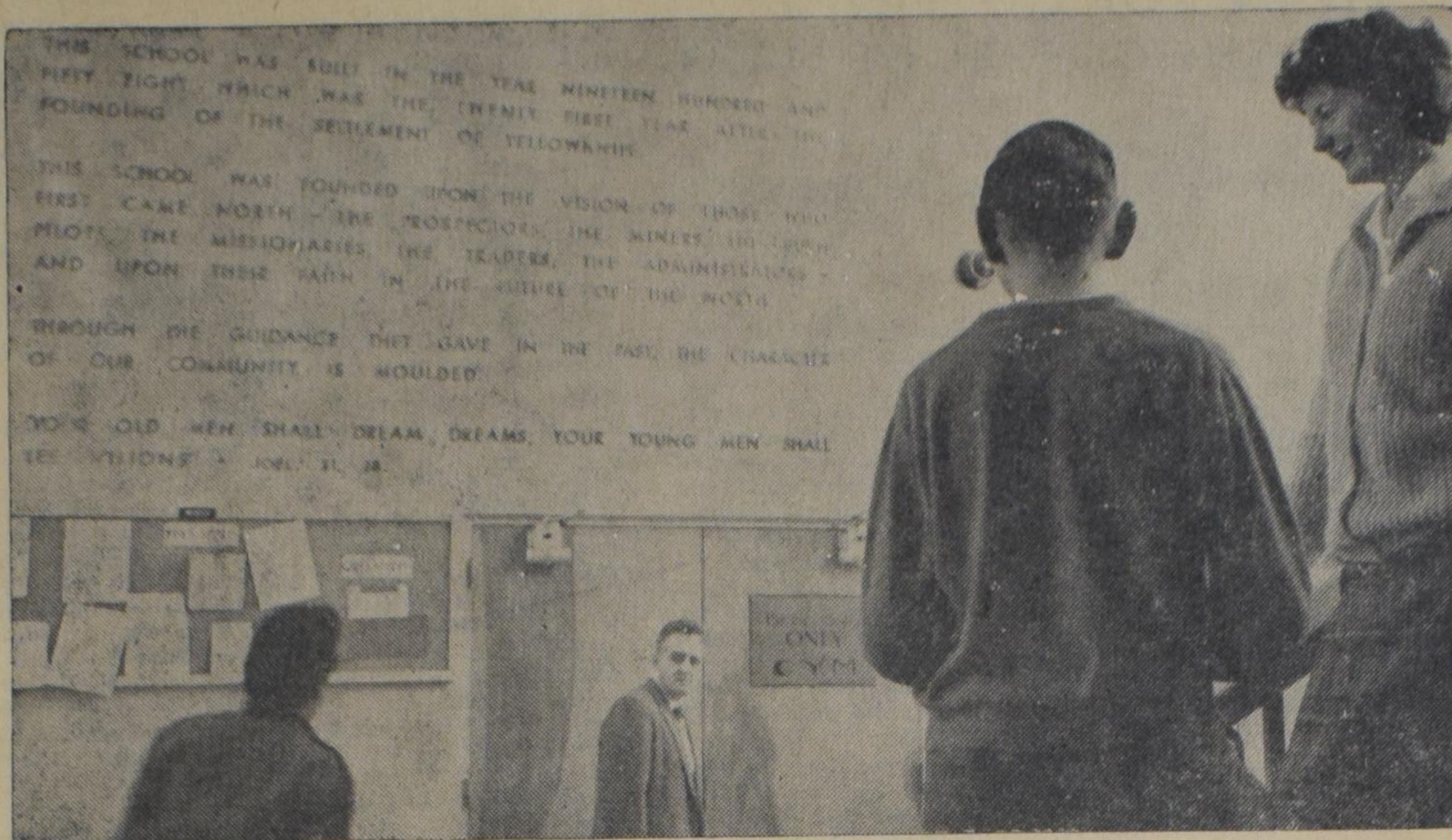
ed airmiles north of the shore of lonely Lake, the town of which made its ap-ears ago as a gold t, is today the scene educational venture oring highschool op-Canada's northerly

kable modern high-l in 1958. The Sir School is unique in academic and voca-It has attracted stu-e far corners of the om Old Cow in the the Yukon, Great and remote islands Ocean, boys and girls dian, Metis and White travelled to the small community.

has promoted a sec-for Frobisher Bay, l. Integration is no young people find sts in sports, friends, and careers. Mental at equal, though white erally have more spe-or careers "Outside". expects to graduate 40 vocational students o remain in northern

ome from all over the erritories. Since acco-limited to 200, they for intelligence and ey realize that they to find employment, c knowledge to under-n work and social life. s breaking down old racial discrimination.

or high school com-mic, shop and commer-s; and a vocational

Inscription on wall outside gym reads: "This school was founded upon the vision of those who first came north — the prospectors, the miners, the bush pilots, the missionaries, the traders, the administrators — and upon their faith in the future of the North. Through the guidance they gave in the past, the character of our community is moulded. Your old men shall dream dreams, your young men shall see visions. Joel 2:28."

The people who made this inscription may know, however, that the prophet did not think about Canada's North when he spoke these words. It is up to the Christian Church to show the farther reaching meaning of Joel's prophesy in the north country as well as in all parts of the world.

school in which the pupils spend equal time in classes and in shop-work. Some of the latter have never attended school, while others have worked for years. They range from 14 to 25 years, and one pupil, age 63, is taking janitorial instruction. The teaching is truly practical.

Last year one older student started at Grade 3 level in mathematics, and through "opportunity classes", he passed Grade 8 examinations in June. Some students arrive unable to speak English. They pick it up readily, being encouraged to mix with others, not to segregate themselves in racial groups.

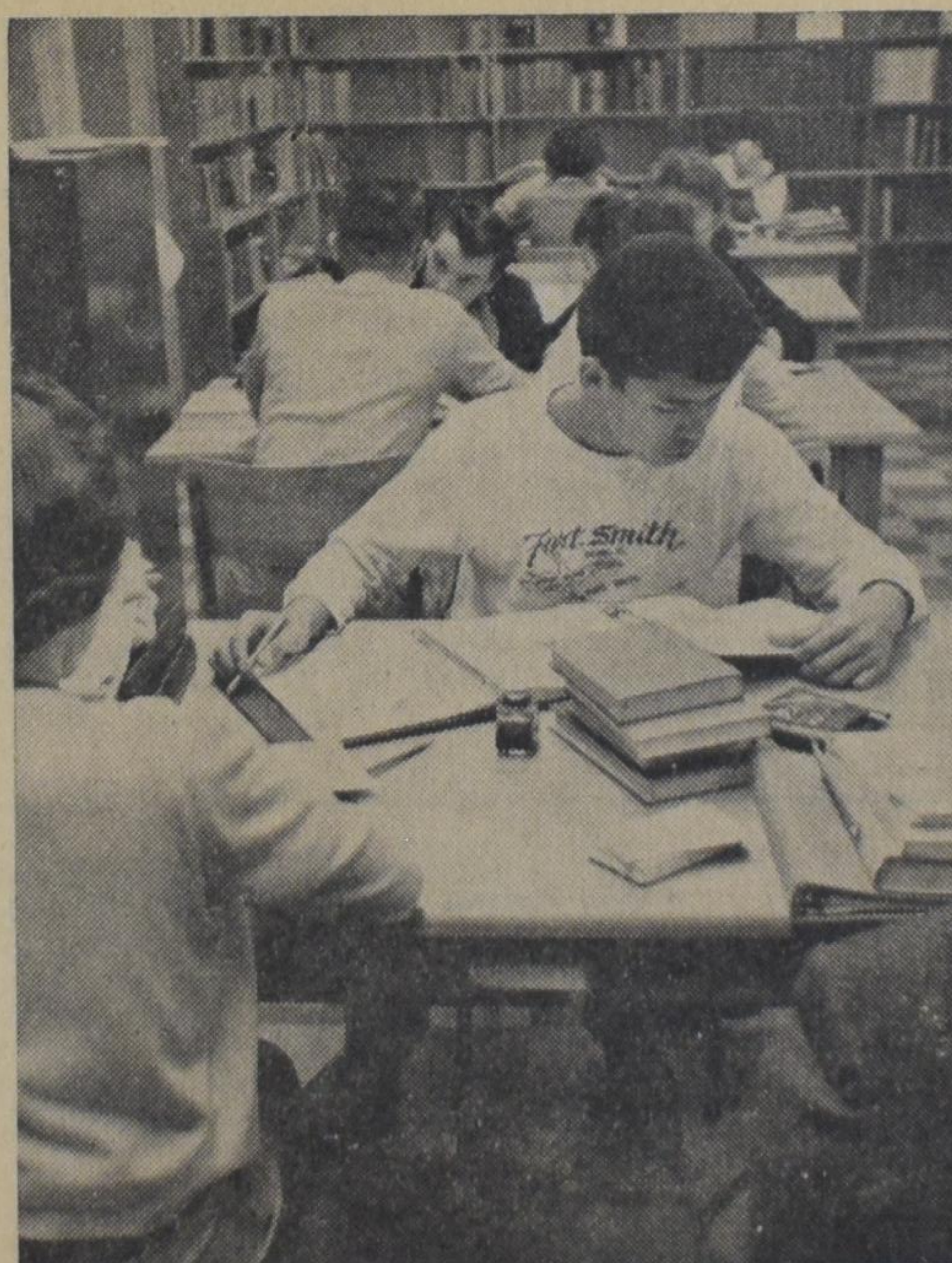
Such students find technical skills easiest to learn, and become proficient carpenters, mechanics, miners and heavy equipment operators. Both boys and girls get on-the-job training; the boys on construction projects, the girls as typists, clerks. They learn not only a skill, but to adapt socially and break into urban life gradually. These students are eagerly sought by employers, for job opportunities are increasing in the Northwest Territories.

School life isn't all lessons. A healthy recreation program includes hockey and basketball leagues, curling and badminton tournaments.

At Yellowknife's highschool, the sons and daughters of businessmen and civil servants, many with years of experience in the white man's world "down south", live in harmony and friendship with native Eskimo and Indian students: a splendid example of good citizenship.

(Nat. Film Board photography)

In the library of this most northerly highschool students prepare work of class projects.

Dr. P. Y. DE JONG Rev. F. GUILLAUME
Dr. R. KOOISTRA Dr. P. G. SCHROTENBOER

SERIES OF OUTLINES ABOUT THE GOSPEL OF MARK

No. 10

DESTROYING THE WORKS OF SATAN

Mark 5:1-20

BACKGROUND NOTES

Do you still remember the title of this series of outlines? It says, "Behold your King!" In the story before us we see the King, destroying the works of Satan.

Let us first go back to the Old Testament. Read and reread Psalm 2, where we find a description of the reign of the Lord's Anointed. Satan causes the kings of the earth to set themselves against the Lord and against His Anointed, saying, Let us break their bands asunder, and cast away their cords from us. But God Who sitteth in the heavens shall laugh: the Lord shall have them in derision. Then shall He speak unto them in His wrath, and vex them in His sore displeasure. He says, I have set my King upon my holy hill of Zion. God says to Christ, "Ask of Me, and I shall give thee the heathen for thine inheritance, and the uttermost parts of the earth for Thy possession." Then singing is heard and loud shouting in adoration of the mighty King, "Thou shalt break them with a rod of iron: thou shalt dash them in pieces like a potter's vessel." In Handel's Messiah you may hear what these words mean.

The deep tension in this psalm can be found in the story we have to study now. The difficulty in your essay is, that you should place Christ in the centre of it. You have to speak about Him. You have to show His power. From the beginning of the story with the appearance of that devil- possessed man until the end which shows that same man as an evangelist in his country, every person, every animal and every situation is mentioned in relation to the mighty King, the Christ. He is the acting Person in the whole story.

Satan's position, how terribly strong it may be, is UNDER Christ. Satan is subjected unto Christ, and he is unable to do anything without Him.

Finally keep in mind that the country where the story takes place is outside of Israel. The King of the Jews makes contact with the heathen.

THE OUTLINE

1. **Christ and satan. vs. 1-5.**
   I would say forget about the location of the country of the Gadarenes. It is simply not clear to what part of the opposite shore Jesus crossed over in the ship. Others call it the country of the Gerasenes. Both of them are heathen countries. Vs. 20 calls it Decapolis, which means a much wider territory, Gadara and Gerasa included.
   Notice the word immediately in vs. 2. The work of the King went on without any delay. Do you know which is characteristic in Mark in this respect?
   That man with an unclean spirit appeared there. Is this not strange, because he always was in the mountains and in the tombs (vs. 5)? Did he come by his own will or was he draw? Did a stronger power than his compell him to go?
   Give some attention to the matter of demoniacs in those days. During the days of Christ on earth the devils received much more power than at other times. Being possessed by the devil was essentially different from having an unsound mind. It had to do with Christ and His work. Christ had to show His power over satan.
   Can you yourself now explain why the power of that devil-possessed man is described in so many details in our story? "No man could bind him, no, not with chains". Was indeed no man stronger than he? Christ came on earth to break satan's power. Should we not know how strong satan is and how terrible he is? Can you make clear what this story says about satan? To what extent is satan today a dangerous threat for us? How can you resist him? Do you agree that one of these two is true: that we are led by the Holy Spirit or by satan?

2. **Christ mightier than satan. vs. 6-9.**
   Vs. 6 is very noteworthy, for we get the impression that magnetic power went out from Christ. He made that man (satan) run unto Him. The man bowed down before Him, worshipped Him. He cried with a loud voice. Do you realize that satan knows exactly who Christ is? Can you prove from the next that he feels himself completely subjected unto Him? Christ indeed had power to throw demons into hell at that very moment. Hell will be the place of their everlasting tormentation. Therefore the man cried, I adjure Thee by God that Thou torment me not". Satan did not want to be found before the appointed time. But Christ knew what He was doing. He ordered the unclean spirit to come out of the man. Then Christ asked for his name. "Legion" was the answer. Try to explain this. It deals with Christ again. That name says how strong satan is, and also why that poor man was in such a lamentable state. Even that tremendous power could not outweigh the power of our King. We should never underestimate the sinister work of the evil spirits. But remember Ps. 2 and tell the people who will listen to you, "Thou shalt break them!!"

3. **Christ challenging satan. vs. 10-13.**
   The request in vs. 10 proves that this country with its heathen population was very fruitful for satan. No gospel preaching bothered him there and he could do all he wanted. How do you explain satan's desire to be sent into the great herd of swine? Do you think he expected the people to love the swine more than the Lord? The more we wonder why Jesus permitted him to destroy the herd. Christ challenged him. He could do as he liked but Christ would reach His goal. Christ wanted to show in the destruction of the animals that all of us are in the power of perdition. If people would confess this, they would know Him Who came to deliver us from the curse. After having killed the swine the devils probably pressed to the country again, looking for new victims. It was not yet the time for them to be bound and tormented. Did that situation change after the outpouring of the Holy Spirit? Is satan free in his actions today? Who is obstructing him?
   Christ faces unbelief. vs. 14-17.
   Notice the last word of vs. 15. After the broad description of what the people saw before their eyes, we would expect to read, "And they were astonished and praised God". However, the text says, "And they were afraid". Can you answer the question of whom they were afraid? Of that man who was healed, or of the devil, or of what? Vs. 17 gives you the answer, I think. Vs. 17 has been called "the most terrible prayer which ever has been prayed". How could the loss of the swine have influenced that desire? Is it right to suppose that they feared more and heavier plagues if Jesus would stay with them? Does faith in the Lord guarantee a properous life? Why not?
   Jesus listened to the people and left. This is terribly serious. We are not forced to believe, if we do not want to. Those people simply kept Jesus out of their heart and home and country. Many today do exactly the same. Did Jesus leave as someone who had lost the battle? How would you describe Him?
   Christ freely preached. vs. 18-20.
   In these closing verses it becomes clear what Jesus had in mind. That man should not stay with the Lord. Notice the sharp contrast: the "prayer" of the unbelieving people was answered immediately; the prayer of this believer was not. He had to go back to his friends. Keep in mind that he lived in a heathen country. Do you read here some prophecy of what would happen after the outpouring of the Holy Spirit? Can you make clear now that this story describes the triumph of Jesus Christ the King? And what should we do? If we love Jesus and really enjoy His glorious gospel, should we do something with it? How should we serve our King?

Theology is the science which derives the knowledge of God from His revelation, which studies and thinks into it under the guidance of His Spirit, and then tries to describe it so that it ministers to His honour. And a *theologian* is one who speaks out of God, through God, about God, and does this always to the glorification of His name. Between the learned and the simple there is only a difference of degree. Both have one Lord, one faith, one baptism, one God and Father to all, who is above all, and through all and in you all. But unto every one of us is given grace according to the measure of the gift of Christ. (Eph. 4:5—7).

H. Bavinck — *"Trowel and Sword"*

Roots out of Dry Ground

BY ARGYE M. BRIGGS

(13)

But Jansie's dark eyes seemed to brood upon some troubled inner knowledge. "No, I reckon not, Chrissie," she said gently. "I — I reckon I won't be having time to—to—read." She glanced quickly toward the stove, but R. P. and Annie were paying no attention, being wrapped in the sleepy contentment of being warm. "Maybe sometimes you can — read to me," she added, and as she saw realization dawning in the childish face before her, she added with a quick pride, "It'll show me how good you can do it!"

And Chris turned away toward the door.

It was cold! Chris looked out through the open doors of the smithy, and shivered, then half turned back. If she told Jansie she was out of paper, Jansie'd let her stay home. Then, she paused at the foot of the steps to the lean-to, her face troubled. If she told Jansie she was out of paper, Jansie'd go and try to do the Smith's washing again this week, to get the money, and Jansie had been sick.

Chris drew her coat about her, pulled her cap well down over her ears, and, picking up her books, went out into the storm.

High overhead the wind whined and moaned like some live thing in pain. Somehow, the thought of the storm and her own problem seemed to blend in Chris' mind. She bent her small body to the wind in a grim determination.

The scrub-oaks along the road shrilled and vibrated with the gale, while the blowing snow seemed to parallel the earth, in spite of deepening drifts. Soon Chris was shivering uncontrollably, and she pulled her worn coat about her with perking, numbed fingers.

Slitting her eyes against the beating of the sharp flakes, she trudged along the ruts, her shoes caked with frozen mush. She watched the road and was scarcely aware that a different world was shaping itself about her — that outlines of familiar landmarks were fast disappearing. The usual wide distances of sky and prairie were closing into a world of biting, whirling, wind-driven cold. She turned to look back, wistfully, along the homeward way, and she was grateful for the moment's respite from the fight with the wind. But if she went back, she'd have to tell Jansie about the tablet. So, bracing herself, she faced the wind again.

Eyes half closed, she struggled on for long moments. Presently, there were trees on both sides of her, and she stopped in surprise, for the small scrub-oaks went along only one side of the road to school! Suddenly terrified, she began to run, her breath jerking. The dragging folds of the snow pulled at her feet. The cruel fingers of the wind snatched at her cap. The trees about her grew thicker, and to her child's eyes, they were a shrouded forest, their white-burdened branches as unfamiliar as the strange white reaches of the prairie. Nowhere, in all this muffled world of white, was there a known spot.

She was feeling her way from tree to tree, now, peering through the encircling gauze that swirled about her. She paused and listened, but only the lonely whistle of the wind came to her ears.

And she was less cold, and her interest in the surrounding world was waning.

Strange figures trailing white garments seemed to dance in the storm, and long, whistling, minor-keyed songs were in the wind. Somewhere through the scrub a fire gleamed fitfully. Chris struggled toward it, but her efforts were indifferent. It just didn't seem important to get there. It was hard walking. She was tired.

And near her, just in front, almost near enough to touch, she saw Eva! Eva stood, smiling faintly, her golden curls smooth and summerlike in spite of the falling snow.

"Hello, Eva!" Chris was not sure whether she had spoken the words or had only thought them, but she was pleased to see her friend. "Where did you come from?"

But the fire, a very small one, was nearer now, and Chris could see dark figures moving stealthily about it. And there were larger forms that might be horses. Chris wondered dazedly what could be bringing men and horses out on a day like this.

She looked back at Eva, but her friend was gone. Deeply disappointed, Chris decided to sit down and rest for a while.

She was a little sleepy, but not at all cold, now. She sank to a soft spot in the snow beneath a scrub-oak, and carefully laying her schoolbooks on the ground, laid her head upon them.

But the books wouldn't be still. Frowning crossly, Chris shifted herself to a more comfortable position, and tried to go back to sleep, but the jiggling went on. Painfully, she opened her eyes, and found Joe's freckled face bending above her.

Slowly, Chris became aware that the jiggling motion was a horse, and that she was riding, held closely in Joe's arms. She was wrapped in his big coat.

Warmed and unquestioning, Chris smiled up at him. "Hello, Joe," she said softly. "I thought I was on my way to school."

Joe made no answer, but looked down into her face with a worried intensity.

Suddenly, Chris discovered that her hands were hurting terribly, and she began to cry.

Joe shook his head at her. "Don't cry, honey," he said in a gentle tone. "Joe's got you, and we're almost home now."

"But my hands hurt!" Chris wailed.

Joe held her close. "We'll have a look at the little hands when we get home," he told her. "Right now you just lay here against Joe."

And presently, when the pain had eased a bit, Chris asked, "Were you by the fire, Joe? I saw the fire, but it was too much trouble to walk so far."

Joe's eyes were inscrutable under the whitened visor of his cap. "Was it now, honey?"

Chris was confused. "Why did you have a fire today, Joe?" she asked. "Why didn't you just come on home?"

"Say, Chrissie," Joe seemed not to have heard her question, "what were you doing away out here in the woods, anyway?"

Chris squirmed a little, for her hands were beginning to hurt again. "I didn't want to go to school today, but Jansie made me. She'd have let me stay home if I'd told her I was out of paper, but I didn't want to tell her."

Joe's light-blue eyes grew deeper with tenderness. "That's too bad," he agreed seriously. "Why didn't you want to tell Jansie? Would she scold you?"

"Oh no." Chris shook her head within the confining folds of the coat. "But she'd worry. And besides, she don't have any money and she isn't able to work, yet. She's been sick, you know, Joe."

"I see." Joe's voice was gravely quiet, and he looked away from Chris with still eyes. "Is paper that important, Chris?"

"Oh yes," breathed Chris. "You have to have paper in school, Joe!"

"Do you have all the other things you need for school?" Joe asked.

Chris hesitated. "Well, no, not always," she admitted. "But I make the best grades in the room, anyway!" she told him with pride in her voice.

"That's fine," Joe agreed absently. "But why go to school, anymore, anyway? I never went to school very regular, and I get along. Haven't you learned enough?"

"I have to go to school, Joe!" Chris' voice was surprised. "Jansie says I do. And besides," she admitted honestly. "I like it."

Joe laughed. "Well, for them that wants to go, I reckon it's all right! And —" his freckled face grew grim, "there's ways to get the things you need, Chris."

"You mean a new tablet? Oh, good!" Chris squirmed happily. "I'll tell Jansie."

"No," Joe's voice was firm, "we won't tell Jansie. It—it might worry her."

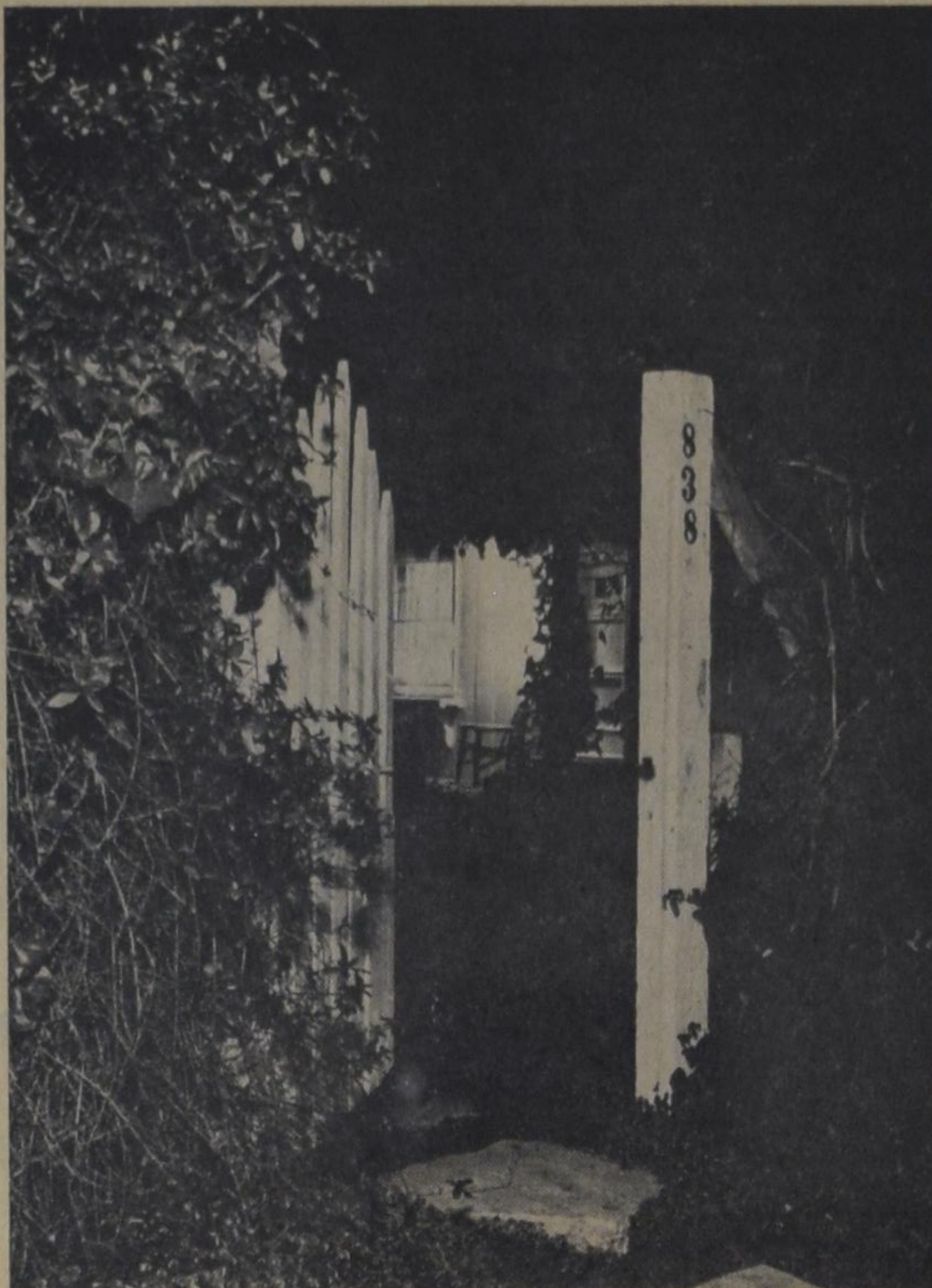
Although Chris was disappointed, she felt too comfortable to argue.

Jansie was standing in the open doorway of the smithy as they came up, and her dark face was indifferent to the snatching wind that jerked at her skirt. At the sight of them, she shuffled out into the storm to meet them.

"Joe!" she said in fervent relief. "I was getting awfully worried about sending her out in this!"

Joe eased the little girl down into her reaching arms, and climbed stiffly down himself. "What I can't figure is why you sent her out in it, Jansie," he told her mercilessly. "I found her nearly gone out there under a scrub-oak! She was nearly froze to death!"

(To be continued.)

You can make attractive snapshots like this right from your own window with short time exposures.

HAVE FUN WITH YOUR CAMERA

Make Nighttime Pictures From Your Window

BY GUY GILBERT

Are you overlooking good pictures around home — just because you haven't looked out the window at night and noticed the great possibilities for good pictures?

Many good photos can often be found by just "looking out of the window" after darkness has descended on your city.

Night is often a better time to make such shots than during the day, because after dark even the simplest subjects take on a new quality. Lighted windows give a feeling of added warmth and life to houses. Street lights cast long interesting shadows. Wet or snow covered streets, cars, and shrubbery are transformed into material of real pictorial value.

You can make such pictures as long as your camera is equipped to make "time" or "bulb" exposures. Look at the shutter control. If the letters "T" or "B" appear on the shutter, you're all set.

"T" for "Time" means that once you press the shutter, the shutter will open — and stay open — until you press the release again. "B" for "Bulb" means that once you press the shutter release your shutter will open — and stay open — as long as you hold the shutter release down. Either permits you to expose your film as long as you wish.

The best film for this type of work is, of course, a fast emulsion. One of the extra-fast pans, about twice as fast as ordinary snapshot film, will enable you to get good negatives in less time than would be required with ordinary films.

Exposures depend upon subject matter, of course. A subject such as our illustration will take one exposure when the ground is covered with snow. It might require twice or three times as much exposure, however, if there weren't snow to reflect the street light.

As a general rule, exposures of 30 seconds at f/8 will get almost any nighttime residential street scene with extra fast film and street light illumination. If the street is wet, try 20 seconds. If it is covered with snow, 10 seconds. Brilliant business section lights permit even shorter exposures. Double those exposures if your camera is loaded with ordinary "chrome type" snapshot film.

One final note: it's impossible to make successful time or bulb exposures if your camera moves during the exposure. That means that the camera must be mounted on a tripod or placed on some firm support so that it won't move. I've made good pictures by both means. You can use either technique depending upon which is most convenient.

ON SECOND THOUGHT . . .

Toward the Last Milestone

Travelling along Pennsylvania's scenic Turnpike this past summer, my wife and I noticed a number of rest areas alongside the road. At these rest stops the tired traveller may rest a while, refresh himself, enjoy a meal, or converse with road companions. So on the road of life we rest from time to time — voluntarily or unwillingly, as the case may be.

What should be the subject of our conversation with the co-traveller? The journey is short. Some are reaching their destination rapidly. It seems that we should, therefore, concentrate on the things which are important in life. Each person must answer for himself at least three important questions while on the road. First, "Where do I come from?"; then, "What am I doing here?", and next, "Where do I go from here?".
As we are hastening along and supposedly are looking forward to the end of the journey, it may be that we should talk about our destiny. The experience of the events of life is apparently much the same for the pilgrim as it is for the apostate traveller. Actor Cary Grant recently said:

> There is a big unfulfilled goal called death I am approaching. While you're living you're dying, and while you're dying you're living. The trick is to make the best of the journey. (GRP 11.5.63)

What does that statement mean? One could interpret it in terms of physical cycles. When Grant says that while you are living you are dying, he may mean that the cells of your body are dying all the time. There is a continuous breaking-down action of the cells in the human body. But at the same time, "when you're dying you're living", because by the intake of food you are building new cells which replace the dying ones.

Yet it seems that Grant has something other than the breaking down of cells in mind. The last sentence, "The trick is to make the best of the journey", suggests that he is talking about values in life which are not material. Perhaps he is talking about the dying away of self, as is the case when someone loses a dear one in death. The bereaved person is living, but at the same time something of him is dying. Some inner cords have been severed and although he lives on, life at such a time seems grey and dull and without a smile to him. But as time passes, he may grow attached to others. He may begin to love again, and once more he may live life to the full. Finally he must become aware of that "goal called death" which he is approaching. As he travels along, he seems to see that last milestone more clearly by each step.

Many of the things that seemed important at the beginning of the journey lose their value when death is approaching. The things that a young man concerns himself with are of a different nature than those with which an old man is occupied. One could say that in growing old something of the person is dying. But meanwhile something new comes in view. Just what do you have in view when you are nearing the end of the journey? Is it just that milestone, that gravestone, perhaps? Or is it the living that goes on when you are dying that you are looking forward to?

The secret of making the best of the journey of life lies for each traveller in his relationship to Christ. When the apostle Paul has become an old man, he says, "For me to live is Christ and to die is gain." (Phil. 1:21) To live — whether that be in a time of doubt, of testing, of temptation, of brokenheartedness, of dying of self, or a time of inner joy, of abundant thanksgiving, of blessing and prosperity — to the Christian it means Christ. Is He the Alpha and Omega of your life as well?

Blessed are those who die in their Savior, for they have not lived in vain. They will experience the living of the dying, through Jesus Christ.

Cor W. Barendrecht